

บทนำ

“ท่านสัญญาว่าจะรับผิดชอบที่ขโมยจุมพิตของข้าไป แต่พอมาวันนี้ท่านคิดจะกลับกลอกหรือ” หญิงสาวเริ่มลูบไล้มาถึงท่อนแขนใหญ่ในใจปรารถนาที่จะย้ำโมโหเขาเท่านั้น แต่กลับถูกมือหนาปิดมือเรียวยอกจากกาย แม้จะไม่รุนแรงจนสร้างรอยแผลเอาไว้ให้ดูต่างหน้า ทว่ามันกลับสร้างรอยร้าวในหัวใจของเด็กสาวผู้หนึ่ง

“หากท่านเป็นสตรีทั่วไป ข้าคงจะรับเป็นอนุได้ไม่ยาก แต่ท่านเป็นองค์หญิง องค์หญิงสูงศักดิ์เช่นท่านจะยอมเป็นอนุของข้าให้เสียพระเกียรติของท่านหรือไม่เล่า”

เสวี่ยหนี่มองบุรุษตรงหน้าอย่างขจัดใจ เขามีฐูหยินแล้วจริงๆ หรืออย่างไรนางก็ไม่ยอมทรอก!

“แน่นอนว่าไม่! แต่ข้าก็ไม่ยอมแพ้ฐูหยินของท่านเช่นกัน นางจะงดงามกว่าข้าสักเท่าไรเชียว” องค์หญิงสูงศักดิ์กอดอกจ้องตากับคนตรงหน้าจนเริ่มจะปวดนัยน์ตา

“นาง... งามที่สุดสำหรับข้า นางเก่งวรยุทธ์ สามารถช่วยข้าดูแลคนในหมู่บ้านให้ปลอดภัย ท่านล่ะเทียบชั้นกับนางได้สักเท่าไรกัน หากจะมัวแต่เย็บผ้าปักผ้า ข้าไม่ต้องการทรอก”

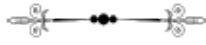
เสวี่ยหนี่น้ำตาตกใน เขาพูดกับนางเช่นนี้ได้อย่างไรกัน! บุรุษผู้อ่อนโยนผู้นั้นหายไปไหนเสียแล้ว

“ได้! วันนี้ข้าจะยอมถอยหนึ่งก้าว และต่อให้ท่านวิ่งหนีไปให้สุดฝืนเท้า ข้าขอเวลาเพียงสองปี ข้าจะฝึกฝนจนกลายเป็นจอมยุทธ์หญิงที่แกร่ง

ที่สุดในแต่ละดิน และถึงวันนั้นข้าจะวิ่งตามท่านให้ทัน แล้วจับท่านมา
เข้าพิธีกราบไหว้ฟ้าดินกับข้าให้ได้”

สองสัปดาห์ผ่านไป

ร่างระหงทั้งตัวลงไปนั่งบนพื้นตำหนักของหยางจินหลงฮ่องเต้
พร้อมทั้งกอดแขนกอดขาบิดามารดาชี้แจงถึงเหตุผลที่นางต้องออกไป
ศึกษาวิชายุทธ์ที่แคว้นหวง ผู้เป็นบิดาได้แต่ถอนหายใจกับความเอาแต่ใจ
ขององค์หญิงใหญ่ แล้วสั่งตั้งแท่นผนหมึกที่ทำมาจากหยกเนื้อดี ร่าง
พระราชสาส์นส่งตัวลูกรักไปอยู่ในอ้อมอกของผู้เป็นอา ฮ่องเต้ผู้ยิ่งใหญ่
แห่งแคว้นหวง... หยางหยุนอู่

“องค์หญิงเพคะ ด้านหน้าคือหมู่บ้านกลางป่า ในอดีตของเฮาเคย
ลี้ภัยเหล่ากบฏมาพำนักอยู่ที่นี่ชั่วคราว ตอนนั้นทรงพระครรภ์องค์หญิง
กับองค์รัชทายาทอยู่ด้วยนะเพคะ”

เซวียนเซวียน นางกำนัลวัยเดียวกับองค์หญิงผู้สูงศักดิ์เล่าเรื่องราว
ประวัติศาสตร์ของสถานที่แห่งนี้ให้นายหญิงของตนฟัง ดวงตาของ
หยางเสวียนหนึ่งองค์หญิงน้อยพราวระยับตั้งสายน้ำพลิวไหลต้องแสงแดด
ยามสนธยา ภายในใจรุ่นวยประจุมีประกายตัวน้อยๆ วิ่งวนชนกันไปมา
ไม่หยุดหย่อน ด้านหน้าคือบ้านของบุรุษที่นางทั้งรักทั้งชังในเวลาเดียวกัน
คนที่ทำให้นางต้องลำบากพลัดพรากจากบ้านเมืองเช่นนี้!

“วันนี้เดินทางมาทั้งวัน ทั้งม้าและคนต่างอ่อนล้า คืนนี้เข้าพักใน
หมู่บ้านกลางป่าสักคืนหนึ่ง พรุ่งนี้เข้าค่อยเดินทางต่อ” ใบหน้าหวานล้า
นึ่งสงบ ทว่าดวงตาฉายแววเจ้าเล่ห์ออกมาเต็มที่ มารดาของนางคือ
ผู้ถ่ายทอดมรดกความเจ้าเล่ห์ให้แก่นางทุกกระเบียดนิ้ว หากนางเป็น
ลูกไม้หล่นไกลต้น เสด็จแม่คงจะเสียพระทัยมากแน่ๆ

“เออ... จะดีหรือเพคะ หากเป็นเช่นนี้ ต้องให้ม้าเร็วกลับไปส่ง
พระราชสาส์นที่วังหลวงก่อนนะเพคะ ถ้ากำหนดการคลาดเคลื่อน...”

“ข้าต้องการให้ทุกคนในขบวนได้พักผ่อน หมู่บ้านแห่งนี้เป็นพันธมิตรต่อทั้งสองแคว้น ไม่มีอันตรายใดๆ อย่างแน่นอน”

ลี้ลี่และเซวียนเซวียนได้แต่ลอบถอนใจ จะมีผู้ใดในแคว้นที่สามารถขัดพระทัยองค์หญิงของพวกนางได้ ขนาดจักรพรรดิผู้ยิ่งใหญ่ยังต้องยอมตามใจพระธิดาของตน

“ดูสิ มีแกะด้วย! ข้าเพิ่งเคยเห็นแกะตัวเป็นๆ ก็วันนี้” เจ้าของเรือนร่างระหงในชุดกรุยกราบกระโดดลงจากรถม้าสูงเกือบสามมือ¹ ร่างบางจึงตกกระแทกลงบนพื้นหญ้าแห้งสีทองอมน้ำตาล สองนางกำนัลรีบกระโจนเข้ามาดูอาการนายหญิงของตนที่กำลังนั่งเบะปาก ตัดสินใจว่าจะร้องหรือไม่ร้องให้ออกมา

“อย่าร้องนะเพคะองค์หญิง เรื่องเพียงเท่านี้ จอมยุทธ์หญิงไม่รู้ลึกระคายเคืองผิวเลยด้วยซ้ำ” ลี้ลี่พูดดักคอองค์หญิงน้อย หากสาวงามปานลุ่มเมืองเบะปากร้องให้ออกมาต่อหน้าคนแปลกหน้าทั้งหมดหมู่บ้านคงจะเป็นภาพที่งดงามพิลึก

“ข้า... ไม่ได้ร้องให้เสียหน่อย รีบลุกเถิด เขาเดินมาแล้ว!” สตรีสูงศักดิ์ขมความเจ็บปวดแล้วยึดตัวขึ้นเพื่อต้อนรับขบวนของชาวบ้านที่แห่กันออกมาดูใจ เอ๊ย... มาดูขบวนของนางต่างหาก ดูเหมือนเป้าหมายของนางก็ออกมาด้วยเช่นเดียวกัน

ฮึ! ข้าหยางเสวียนหนีบุกมาถึงหมู่บ้านนี้แล้ว ไหนขอดูหน้าฮูหยินของท่านหลี่ฉินซุนหน่อยซิว่าจะงดงามได้กึ่งหนึ่งของข้าหรือไม่

“คารวะท่านผู้นำ ข้าน้อยหยางเสวียนนี้เดินทางผ่านมาทางนี้ทั้งคนและม้าต่างเหนื่อยล้าอ่อนแรง ขอรบกวนพักค้างคืนที่นั้สักหนึ่งคืนได้หรือไม่เจ้าคะ” สตรีสูงศักดิ์คำนับหลี่หู่และหลี่ซุนสองผู้เฒ่าผู้นำหมู่บ้านกลางป่าทั้งสองเบิกตาโพล่ง สตรีสูงศักดิ์ตรงหน้าคือหน่อเนื้อเชื้อพระวงศ์แค่เดินทางผ่านหมู่บ้านแห่งนี้ก็นับว่าเป็นวาสนาของคนในหมู่บ้านแล้ว

¹มือ เป็นหน่วยวัดของจีนโบราณ โดยมีค่าประมาณ 30 เซนติเมตร

“หม่อมฉันหลีสุนและหลียุสามี น้อมรับเสด็จองค์หญิงเพคะ”
เสวี่ยหนี่ก็ลูกลูกเข้าไปประคองท่านผู้เฒ่าทั้งสองก่อนจะเผยแพร่ยิ้ม
สดใสร่งให้อย่างเป็นทางการ

“ข้าอยากขอบคุณพวกท่านทั้งสอง และคนทั้งหมดบ้านที่ช่วยเสด็จแม่
ของข้าเอาไว้ หากวันนั้นไม่ได้ที่หลบภัยใดๆ ข้ากับพี่ชายคงไม่มีโอกาสได้
ลืมตาดูโลกเป็นแน่”

หลีสุนจ้องมองร่างระหงที่เข้ามารบกวนความสงบของเขา
ด้วยสายตาที่อยากจะคาดเดาคำความคิด นางฉลาดมากที่เข้าหาบิดาและ
มารดาของเขาเป็นด่านแรก หวังว่านางจะรีบพักผ่อนและรีบเดินทางไปยัง
จุดหมายของนางให้เร็วที่สุด

“ในงานแต่งของเสด็จจา ผู้น้อยมิได้เข้ามาทักทาย เสวี่ยหนี่ออกตัณญู
ต่อท่านผู้มีพระคุณแล้ว”

หลีสุนอ้าอกประคององค์หญิงไว้ในอ้อมแขน รู้สึกถูกใจกิริยา
มารยาทงดงามอ่อนหวาน ข้าสายพระเนตรสูงส่งยังปรายมองบุตรชาย
ของตนอย่างมีเลศนัย นางยิ่งทวีความตื่นเต้นขึ้นเป็นเท่าตัว

“หากอยากตอบแทน... หม่อมฉันขอบังอาจทูลเชิญองค์หญิงพักอยู่
ที่นี่สักสองสามวันนะเพคะ วันพรุ่งนี้จะมีประเพณีซึ่งเจ้าสาวของคน
ในหมู่บ้านที่หาดูได้ยาก หม่อมฉันอยากให้องค์หญิงได้ทอดพระเนตร
เพคะ”

สองพี่เลี้ยงพร้อมใจกันส่ายหน้าปฏิเสธ แต่องค์หญิงของพวกนาง
กลับมองเหมิน เสมือนลิลีและเซวียนเซวียนเป็นอากาศธาตุ

“ได้สิ ถือว่าข้าได้เปิดหูเปิดตา ลิลี ส่งพระราชสาส์นลับไปหา
เสด็จแม่ แล้วกำชับด้วยว่าเป็นความลับ ห้ามให้เสด็จพ่อทรงทราบ
โดยเด็ดขาด” ดวงตาวิบวับเป็นประกายทอดมองไปยังหมู่บ้านด้านหน้า
บ้านทุกหลังทำจากไม้หลากหลายชนิด นำมาประกอบเป็นฝาบ้านอย่าง
ง่าย ๆ ที่นี้ไม่มีสวนงดงามรายล้อมด้วยเหล่าแมลงนานาชนิด แต่นางกลับ

หลงใหลความงดงามของธรรมชาติ จนอยากลองสร้างตำหนักกลางป่า
ดูบ้าง

“ท่านแม่ เกรงว่าองค์หญิงจะทรงมีภารกิจรออยู่ที่แคว้นหวง คงไม่มี
เวลาร่วมงานซึ่งเจ้าสาวพรอกขอรับ”

ดวงตาเบี่ยมสุขฉายแววดุดันโดยพลัน เหล่าองค์รักษ์และนางกำนัล
ลอบกลืนน้ำลายเพราะรู้ฤทธิ์ขององค์หญิงดีกว่าใคร แต่คนในหมู่บ้าน
กลับมองว่าเป็นสายตาทที่น่ารักน่าชัง ยามที่องค์หญิงทรง ‘งอน’ ยิ่งงดงาม
ราวกับหยกสลัก

ร่างบางสุดลมหายใจเข้าปอดก่อนจะส่งยิ้มหวานไปกระแทกหน้า
คนพูด ดวงตากลมโตหรีโคงตั้งเส้นของสายรุ้ง ทำเอาหัวใจของบุรุษ
น้อยใหญ่ทั้งหมู่บ้านเต้นผิดจังหวะไปชั่วครู่ แน่แน่นอนว่าหลีเงินซุนก็มี
อาการ...

“ข้าว่าง สองสามวันเอง ไม่เป็นไรพรอกนำ ท่านก็ห่วงข้าเกินไป”
ดวงตากลมโตกวาดสายตามองสตรีในหมู่บ้าน หมายถึงเจตตวิญหิณของ
หลีเงินซุน แต่กลับไม่มีสตรีคนใดเข้าขายเช่นนั้น

“เข้าบ้านกันเถิดเพคะ หม่อมฉันจะให้เอาไปพาชมรอบๆ หมู่บ้าน
ที่นี่มีเรื่องเล่าเยอะเชียว มีทั้งหน้าผาที่ฮ้องแต่แคว้นหวงกระโดดลงไป
มีที่ซ่อนของเจิ้งผู้ลือสองเฮาด้วยนะเพคะ”

เสี่ยวหนี่ตาเบิกโพลง หากมีเรื่องเล่าเช่นนี้ ทั้งยังมีสถานที่ประกอบ
นางสามารถเดินดูได้ทั้งวัน

“จริงหรือที่ว่าเสด็จจาเคยกระโดดหน้าผา”

“เพคะองค์หญิง เรื่องนี้ต้องตรัสถามเอาไป เขาเป็นคนกระโดด
ลงไปคว่ำฝ่าบาทขึ้นมากับมือ”

ร่างสูงชะงักไปชั่วครู่ พลางคิดทบทวนตนเองว่าเขาเปลอเดินตาม
นางมาตั้งแต่เมื่อไร

“อาไป เจ้าไปพักเถิด ไม่ต้องห่วงองค์หญิง เดี่ยวแม่ดูแลต่อเอง”

หญิงสาวแอบอมยิ้มให้แกใ้ใบหน้าเหลืองหลายของอีกฝ่าย ก่อนจะรีบ
ออกความเห็นสนับสนุนผู้หญิงคนนั้น

“ใช่ ท่านไปพักเถิด ข้าจะดูแลท่าน ‘แม่’ ให้เอง”

ชายหนุ่มทั้งโอรสทั้งอายุ ได้แต่ยืนเอามือลูบท้ายทอยอย่างไม่มีอะไร
ทำ เขาค้อมกายเล็กน้อยคำนับองค์หญิง แล้วเดินหายลับไปหลังกระท่อม

“องค์หญิง อย่าตรัสเรียกหม่อมฉันเช่นนี้อีกนะเพคะ หัวใจคนแก่
แทบหยุดเต้นเชียว”

สาวสองวัยหัวเราะว่า นัยน์ตาทั้งสองต่างพรวาระยับปิดความลับ
ไม่อยู่ เป็นฝ่ายผู้หญิงคนนั้นที่อดรนทนไม่ไหวต้องหาคำตอบของคำถามที่
ผูกพันในใจ

“องค์หญิง อย่าบอกนะเพคะว่า...”

“ท่านนี่ก็... ข้าไม่กล้าคิดจะเป็นอนุของผู้ใดให้เสียเกียรติของ
เสด็จพ่อ ทั้งยังไม่อยากทำลายความรักระหว่างสามภรรยา ท่านโปรด
วางใจ”

ดวงตาฝ้าฟางฉายแววสงสัย หัวคิ้วสีดอกเลาขมวดมุ่นไม่เป็นรูปทรง
กับคำพูดขององค์หญิงน้อย

“องค์หญิงเข้าพระทัยผิดแล้วเพคะ อาไปของหม่อมฉันยังไม่
มีผู้หญิง ฝ่ายนั้นขนาดม้าตัวเมียยังไม่ข้องแหวด้วยเลยเพคะ จะมีหน้า
ที่ไหนไปยุ่งเกี่ยวกับสตรี”

“แต่ท่านหลีกกับข้าเองเลยนะเจ้าคะ”

“องค์หญิงโปรดประทานอภัยด้วยเพคะ หม่อมฉันสั่งสอนลูกไม่ดี
เอง เขาถึงบังอาจพูดจาไปปดองค์หญิง”

หลีกซุนคุกเข่าลงกับพื้นขอรับโทษ ทว่านัยน์ตากับปีติสุข สตรี
หลายคนที่ผ่านมาในชีวิตของบุตรชาย ต่างถอดใจแล้วตรอ้งปล่องขึ้น
กับบุรุษอื่นเพราะความเย็นหาของเขา จนกระทั่งเมื่อหนึ่งปีที่ผ่านมา มีสตรี
ใ้ใบหน้าจิ้มลิ้ม ผิวพรรณงดงาม หลงทางมาในหมู่บ้าน ลูกชายของนางเป็น

คนพบเจอ แต่กลับนำตัวเข้าวังหลวงไปถวายแด่องค์จักรพรรดิถึงพระหัตถ์ ด้วยวาสนาที่มีต่อกัน สตรีนางนั้นถึงกับได้เป็นสองเฮาแห่งแคว้นอันรุ่งเรือง ส่วนอาโปนั้นหรือ กลับมาปลื้มกวีเวกอยู่ในป่าค้าขายไปวันๆ ไม่มีวีแววของ สะไ้และหลานชายหญิง

“ข้าไม่ถือโทษโกรธท่านหรือท่านหลิแม่แต่น้อย เพียงแค่... อนุญาตให้ข้าเรียกท่านว่าท่านแม่เท่านั้นก็เพียงพอแล้ว”

สายตาเจ้าเล่ห์อย่างที่หลิเงินชุนตระหนกฉายฉานออกมาอย่างไม่ปิดบัง แม่จะพิศหลักกุลสตรี แต่นางก็ไม่สนใจ เสด็จแม่ผู้เป็นแบบอย่าง ที่เพียงพร้อมก็ไม่ค่อยเป็นกุลสตรี เอ๊ย! เอ่อ... หมายถึงไม่ค่อยเคร่งครัด เรื่องการเป็นกุลสตรีเท่าใดนัก แล้วนางจะต้องเขินอายอยู่ทำไมกัน บุรุษผู้นี้ไม่เหมือนผู้อื่นที่ส่งสายตาให้ครั้งหนึ่งแล้วเดินตามมาเป็นพรวน นางต้องรุกเท่านั้นถึงจะได้หัวใจของเขามาครอบครอง!

เจ็บเพราะรัก

สองปีแล้วที่หยางเสวี่ยหนี่ องค์กรหญิงแห่งแคว้นหงเข้ามาเรียน วรยุทธ์กับเสด็จอาหญิงและบรรดาแม่ทัพทั้งหลาย จนชื่อเสียงเลื่องลือกันไปทั่วแคว้น สตรีผู้แข็งแกร่งที่สุดแห่งแคว้นหง อันที่จริงแคว้นนี้ทำให้บ้านเกิดของนาง หากเป็นบ้านหลังที่สองที่เสด็จอาหยางหยุนอู่และเสด็จอาหญิงหลี่ฮู่ยอัน ฮองเต้และฮองเฮาของแคว้นเป็นผู้ปกครอง และพรุ่งนี้นางจะต้องเดินทางออกจากแคว้นของเสด็จอากลับไปยังบ้านเกิดของตน

หลี่เจินซุน... ข้าขอพยายามอีกครั้ง หากไม่สำเร็จ ข้าจะไม่วิ่งตามท่านให้เสียศักดิ์ศรีเสด็จพ่อและเสด็จแม่อีกต่อไป!

“เสวี่ยหนี่ เจ้าขึ้นมาทำอะไรบนนี้” สตรีสูงศักดิ์ใช้วิชาตัวเบากระโดดขึ้นมานั่งคู่กับนางอย่างง่ายดาย ตอนนี้องค์เต้ของแคว้นมีรับสั่งให้นางกำนัล ซันที้ รวมไปถึงแม่ทัพต่างๆ ออกตามหาหลานสาวตัวน้อย ไม่คิดว่านางจะขึ้นมานั่งเล่นบนกำแพงวังเช่นนี้ ไม่แคล้วว่าหลานสาวผู้นี้ยังไม่คลายความทุกข์ใจจากเรื่องราวความรักเป็นแน่

“เสด็จอาหญิงต่างหากที่ขึ้นมาทำอะไรข้างบนนี้ หากรู้ถึงพระเนตรพระกรรณของเสด็จอา หลานอาจถูกขังลิ้มได้นะเพคะ” เสวี่ยหนี่กระซำ สตรีสูงส่งผู้เป็นแม่แบบแก่นางในทุกๆ ด้าน สตรีตั้งครมภ์ผู้นี้ควรจะห่วงความปลอดภัยของตนเองมากกว่านาง

“แอบอกแล้วว่าท่านพี่หลี่ยังไม่มีฮูหยิน เพียงแค่เจ้าพยายามทุกอย่างจะผ่านไปได้ด้วยดี”

เสวีย์หนีสายหน้าปฏิเสธ ก่อนจะทอดสายตาออกไปมองทิวเขา
อันงดงาม ยิ่งมองนานๆ ความรู้สึกเหงาอ้างว้างก็กัดกินจิตใจจนแทบจะ
กระอักออกมาเป็นลิมเลือด

“หลาน... พยายามมาสองปีแล้วเพคะ หากว่าความบุญจุมุจมากเกินไป
อาจเป็นการบีบบังคับให้คนผู้หนึ่งแต่งสตรีเข้าบ้านก็เป็นได้” เมื่อสองปีก่อน
นางบุกไปหาหลี่เจินซุนถึงหมู่บ้านเซิงเขา ทำความรู้จักกับบิดามารดาของ
เขาจนสนิทสนมกันเป็นอย่างดี แต่เขากลับตอกหน้านางกลับมาจนจุก
ลุกขึ้นยืนแทบไม่ไหว หากนางยังทำตัวไม่สมกับเป็นกุลสตรี เขาจะแต่ง
สตรีอื่นเข้าบ้าน นางยังจำได้ว่าตนหนึ่งงั้นไปพักใหญ่ ก่อนเดินร้องไห้พุ่มพวย
ออกมาอย่างน่าสมเพช

“ที่ที่อาและเสด็จแม่ของเจ้าจากมา มีถ้อยคำอมตะอยู่ถ้อยคำหนึ่ง...
น้ำหยดลงหินทุกวันหินมันยังกร่อน แล้วใจคนอ่อนๆ ที่มีเลือดเนื้อ
จะทนใจแข็งไปได้นานเพียงใด อาอยากให้คุณจำให้ขึ้นใจและ
ไม่ยอมแพ้ต่ออุปสรรค แม้บางครั้งมันจะเจ็บปวดทรมานจนแทบจะขาดใจ
ตายก็ตาม”

หญิงสาวพยักหน้ารับรู้ คำสอนของเสด็จอาหญิงทำให้นางมีกำลังใจ
ขึ้นหลายส่วน อย่างน้อยก็ตอนนี้ที่มีแรงฮึดสู้...

“ขอบพระทัยที่ทรงชี้แนะ หลานจะจดจำเอาไว้เพคะ” เสวีย์หนี
ประคองคนท้องลงจากกำแพงด้วยวรยุทธ์สูงส่ง ทันทีที่เท้าแตะพื้น
นางกำนัลฝูงใหญ่ต่างกรูกันมาตามตัว ทั้งยังแอบฟ้องพวกนางว่า ฮ้องเต้
ชู่จะตัดหัวพวกนางไปเสียบประจานไว้หน้าวัง หากตามตัวหลานสาวและ
สองเฮ่าไม่พบ เสวีย์หนีเบะปากก่อนจะส่งค้อนให้แก้มกับแสงดาว

“ตั้งแต่หลานมาอยู่ที่นี้จวบจนจะกลับแคว้นในวันพรุ่งนี้ คนผู้หนึ่ง
ยังไม่สิ้นกลิ่นอายของอันตรายจริงๆ ต่อบนนี้หลานไม่ได้อยู่ดูแลเสด็จอา
หญิงแล้ว ท่านต้องดูแลตัวเองดีๆ นะเพคะ หากเขาทำอะไรให้ลำบากใจ
หลานจะมารับเสด็จอาหญิงไปดูแลที่แคว้นหง”

ฮุ่ยอันลู่บศึรชะหลานสาวอย่างรักใคร่ ก่อนจะยกขบวนนางกำนัล กลับไปยังตำหนักหยุน ที่สิงสถิตของอันธพาลในคราบฮ่องเต้อย่าง หยางหยุนอู่

เช้าวันรุ่งขึ้น ภายในพระราชวังเกิดความโกลาหลขึ้นเล็กน้อย หลายสิบชีวิตวุ่นวายอยู่กับการส่งเสด็จหลานสาวของฮ่องเต้และฮ่องเฮา สองสามีภรรยารักใคร่กันอย่างน่าอิจฉาในความรู้สึกของเสวี่ยหนี่ ในอ้อมแขนของเสด็จจ้าอู่มองค์หญิงน้อยออกมาส่งนาง ทั้งยังโอบ ประคองเสด็จจ้าหญิงอีกฝั่งด้วยความรักที่ปรากฏในพระเนตรคม ทั้งสองข้าง ช่างเหมาะสมกันราวกับกิ่งทองใบหยก...

“เดินทางปลอดภัย ระหว่างทางฝากเยี่ยมท่านผู้เฒ่าทั้งสองแทนอา ด้วย”

เสวี่ยหนี่เฝ้ามองเข้าสู่อ้อมอกอุ่นของอาสะใภ้อีกครั้ง นางคำนับอำลา ผู้เป็นใหญ่ทั้งสอง ก่อนกระโดดขึ้นหลังม้าด้วยท่าที่องอาจแล้วควมม้า จากไป

“หม่อมฉันกลัวเหลือเกินพะคะ”

หยางหยุนอู่เข้ามาประคองฮ่องเฮาของตนเอาไว้ในอ้อมพระกร ก่อนถามหาสาเหตุอย่างใส่ใจ “เจ้ากังวลเรื่องอะไร”

ฮุ่ยอันลู่บศึรชะหลานสาวมีด้วยแวตาทังวอล “หม่อมฉันกังวลว่า เคล็ดวิชาที่เราถ่ายทอดให้นางจะมากเกินไปพะคะ”

หยางหยุนอู่ตั้งร่าหน้ามาลอบประโลม นางเอนเข้ามาซบอกอุ่น เพื่อหาแหล่งพักพิงบรรเทาความวุ่นวายในใจ

“วางใจเถิด ยิ่งเรียนมากยิ่งรู้มาก ในโลกนี้การร่ำเรียนเคล็ดวิชา ไม่มีคำว่ามากเกินไป”

ฮุ่ยอันลู่บศึรชะหลานสาวใจ นางคิดแย้งพระสวามีอยู่ในใจ ยามอาสะใภ้ อย่างนางมองหลานสาวตัวน้อยนั้น ดั่งมองย้อนกลับไปในอดีตของตน เสวี่ยหนี่ฝึกวรยุทธ์และต่อสู้เพื่อความรักเหมือนนางเมื่อสองสามปีก่อน

ที่เข้าร่วมกับพรรคโจร เข้าสู่วังวนแห่งการฆ่าฟัน แวตตาของเหยื่อก่อนตาย ยังคงตราตรึงใจของนางไม่มีวันลบล้างออกไปจนหมดสิ้น

“ฝ่าบาท หลังจากอยู่อัน² กลายเป็นพัยคณา ก็ยากจะถอยกลับมา เป็นคนเดิม หม่อมฉันเกรงว่าหลานสาวจะถอดใจจากท่านพี่หีและ ถอดใจจากความรักไปตลอดกาล หม่อมฉันขอประทานอนุญาตส่งสาส์น ไปยังแคว้นหงมอบแต่เจิ้งผู้สื่อของเขา อย่าให้เสียหนี่ลงมือสังหารคน ถ้าลองหลงเข้าไปในวังวนเช่นนี้ หม่อมฉันกลัวเหลือเกินว่าประวัติศาสตร์ จะซ้ำรอย”

พระสวามีประทานอนุญาต ก่อนจะอมยิ้มกรุ้มกริมให้สองเสาคณาม

“หลังจากคลอดธิดาองค์น้อยให้ข้า เจ้าดูเคารพขำมากกว่าแต่ก่อน มีไชราชาศัพท์เสียด้วย ถือว่าอยู่อันของข้าพัฒนาไปไม่น้อยเลยทีเดียว”

ผู้ถูกพระสวามีค่อนข้างอดส่งค่อนข้างับ เขากำลังหลอกดำ่ว่าเมื่อก่อน นางไม่มีมารยาทสินะ ซ่างเป็นพ่อบ้านใจกล้า!

“ฝ่าบาทตรัสเกินไปแล้ว คืบนี้บรรทมที่ห้องทรงพระอักษรนะเพคะ หม่อมฉันจะนอนกับลูกในตำหนักเพียงสองคน” ร่างบางสะบัดพระสวามี ออกห่าง ก่อนจะแย่งลูกสาวคนโตมาประคองไว้ในอ้อมกอด นางพูดจริง ทำจริง เป็นถึงฮ่องเต้แต่ริอ่านรังแกของเธอ นอนเปลี่ยวไปคนเดียวเถอะ คืบนี้!

ห Yang เสวี่ยหนี่หักโหมควมม้ามาจนถึงหมู่บ้านเชิงเขาในเวลาบ่าย ของวัน ที่นี้อยู่ระหว่างกลางแคว้นหงของนางและแคว้นหวงของเสด็จจา คนในแคว้นหงจะเรียกที่นี่ว่าหมู่บ้านกลางป่า และแคว้นหวงจะเรียกว่า

²อยู่อัน จิตรกรสาวชาวไทย เดินหลงทางเข้ามาในมิติจินโบราณและปลอมตัวเป็นชนที่เข้าวังหลวง แล้วพบรักกับหยางหยุนอู๋ ซึ่งมีศักดิ์เป็นอาของเสวี่ยหนี่ อยู่อันรับหน้าที่เป็นผู้ถ่ายทอดวรยุทธ์ จนทำให้เสวี่ยหนี่กลายเป็นจอมยุทธ์หญิง ติดตามเรื่องราวของหลี่อยู่อันและหยางหยุนอู๋ได้ในเรื่อง *จักรพรรดิอันธพาล*

หมู่บ้านเชิงเขา แต่ถึงจะมีชื่อเรียกหลากหลาย หมู่บ้านแห่งนี้ก็เป็น
พันธมิตรต่อทั้งสองแคว้น ชาวบ้านที่นี่ประกอบอาชีพหาของป่าขาย โดย
มีนายหน้ารายใหญ่อย่างหลี่เฉินซุน พ่อค้าที่มั่งมีที่สุดในแคว้นแต่กลับ
ทำตัวสมถะจนหน้ายกย่อง เขาเริ่มเป็นพ่อค้าตั้งแต่อายุสิบหก ตั้งแต่นั้น
ยังไม่จู้ติในครวัรภพระมารดาเลยด้วยซ้ำ

แคว้นทั้งสองมีลักษณะของเมืองหลวงแบบหันหลังชนกัน นางไม่รู้
ว่าที่อื่นเป็นเช่นเดียวกันหรือไม่ เมืองหลวงทั้งสองจะอยู่ติดกับชายแดน
ซึ่งมาเพียงสองวันก็ไปมาหาสู่กันอย่างสะดวก ชัยภูมิเช่นนี้ในอดีตอาจ
เสียเปรียบ หากปัจจุบันทั้งสองแคว้นกลับระวางหลังให้กันและกันอย่าง
สะดวก และยังเป็นการลดทอนกำลังทหารที่รักษาชายแดนได้หนึ่งทิศ
แต่ละแคว้นระวางเพียงสามทิศเท่านั้น ซึ่งพี่น้องตระกูลหยางทั้งสองแคว้น
ย่อมไม่ยอมให้ผู้ใดมารุกรานเป็นแน่!

“พักที่นี่สักคืนเถิด พรุ่งนี้ค่อยออกเดินทางต่อ” เสวี่ยหนี่สั่งความ
ผู้ติดตามทั้งชายและหญิง นางกำนัลคนสนิททั้งสองหย่อนกายลงจาก
หลังม้าแล้วเข้าไปปรนนิบัตินายหญิงของตน คนในหมู่บ้านออกมาต้อนรับ
ก่อนที่ท้องค้หญิงน้อยจะตรงเข้าไปทำความเคารพผู้อาวุโส

“การระวางท่านหลี่หู่ ท่านหลี่ซุน ว่าที่ลูกสะใภ้ขอรับกวนท่านหนึ่งคืน
นะเจ้าคะ”

ทั้งสองหัวเราะกันอย่างรื่นเริง นึกถูกใจองค์หญิงน้อย ทว่าลูกชาย
ของนางกลับไม่สนใจสตรีใดที่ผ่านเข้ามาในชีวิต ครองเพศพรหมจรรย์
ราวกับนักบวชถือศีลไปเสียได้ หลี่ซุนผู้เป็นมารดาเองก็หมดความหวังที่
จะได้อุ้มหลาน ได้แต่สวดมนต์ภาวนาให้สวรรค์เมตตาครอบครัวของนาง
ไปวันๆ

“ตามสบายเถิดเพคะองค์หญิง อาไปอยู่ที่คอกม้าด้านหลัง” แม่เฒ่า
หลี่ซุนกระซิบบอกว่าที่ลูกสะใภ้ เสวี่ยหนี่กระโดดกอดร่างบอบบางของ
หญิงชราอย่างดีใจ แล้วกระโดดโลดเต้นเข้าไปหา ภาพของบุรุษชุดสีน้ำตาล

หม่นกำลังแบกหญาสดไปยังคอกม้าทำให้จิตใจของสาวน้อยห้วนไหว
อีกครั้ง ด้านในมีม้าของนางและคนในขบวนอยู่ด้วย เขาคงเพิ่งกลับจาก
การเก็บเกี่ยวหญ้ากระมัง นางขอโอกาสให้ความหวังแก่ตนเองเพียง
ครั้งเดียว หากครั้งนี้เขายังไม่ยอมใจอ่อน สตรีไร้ยางอายอย่างนาง
จะปรับเปลี่ยนกลยุทธ์พิชิตใจบุรุษผู้นี้

สายตาศุกซนยังคงสำรวจเรือนร่างของชายหนุ่ม ผมยาวของเขา
ถูกรวบเอาไว้อย่างประณีตก่อนจะปักด้วยปืนไม้อันเล็กหากคุณภาพดี
ราคาสูง และทนทาน ดวงตาคมเฉียวราวกับมีดพิฆาตคมดุทุกครั้ง
ที่ถูกลานลามลาม จมูกโด่งเรียวเป็นสันงดงาม ริมฝีปากที่นางรับรู้ว่ามี
หวานล้ำเพียงใดยังคงรูปกระจับบางเฉียบเอาไว้ไม่เปลี่ยนแปลง ยามที่เขา
ออกแรงยกถังน้ำใบใหญ่เข้าไปในคอกม้า ท่อนแขนแกร่งที่ถูกเผยออกมา
จากแขนเสื้อแสดงให้เห็นเส้นเลือดปูดโปนและกล้ามเนื้อแข็งแรงนั้น
ทำให้นางรู้สึกไหววูบในใจ บุรุษผู้นี้มีเสน่ห์ล้นหลามที่นางไม่อาจจะสายตา
ได้จริงๆ

สายตาคมหันมาสบตากับองค์หญิงน้อย ห่างกันลิบเจ็ดปีแล้ว
อย่างไร นางสนใจแต่เขา ในสายตามีเพียงบุรุษผู้นั้นเท่านั้น ร่างบางฉีกยิ้ม
หวานส่งให้ก่อนเดินเข้าไปหาเข้าด้วยท่าทางเรียบร้อยสมพระเกียรติ
องค์หญิง แม้จะขัดกับชุดบุรุษที่ตนสวมใส่อยู่ก็ตาม

“ข้า... ข้าเรียนวรยุทธ์สำเร็จแล้ว ถึงเรื่องที่ท่านมีสวามีจะเป็น
เรื่องโกหก แต่ข้า... ข้าไม่ลืมนึกความตั้งใจฝึกฝนจนเชี่ยวชาญ ทั้งแคว้น
ต่างเลื่องลือว่าข้าเป็นจอมยุทธ์หญิง”

หล่เฉินซุนวางหญ้าให้ม้าครบทุกตัว ก่อนจะเดินเลี้ยวไปล้างตัว
อีกทางหนึ่ง ร่างสูงโปร่งเกือบเทียบเท่าบุรุษตรงหน้าเคลื่อนไหวตามติด
อีกฝ่ายไม่ลดละ

“ชื่อเสียงขององค์หญิงเป็นที่เลื่องลือย่อมเป็นเรื่องที่น่ายินดี
อย่างยิ่ง หากมันก็เลื่องลืออยู่แค่ในแคว้นหวง ท่านเดินทางกลับไปถึง

แคว้นหง จะมีผู้ได้รู้จักชื่อเสียงเช่นนั้น”

ดวงตาคู่สวยวาววับด้วยโทสะ ไม่ใช่ครั้งแรกที่นางถูกยั่วโมโห นางต้องผ่านถ้อยคำดูแคลนเช่นนี้ไปได้ จอมยุทธ์ต้องจิตใจหนักแน่น!

“ข้าไม่ต้องการให้คนทั้งโลกมายกย่องชื่นชมข้า ขอเพียงท่านรู้ และเปิดใจรับข้าตามเงื่อนไขที่ตั้งไว้เถิด ข้าพร้อมจะใช้ทั้งชีวิตพิสูจน์ตนเอง กับท่าน”

ร่างสูงถอยห่างเมื่อหญิงสาวทำท่าจะตะตะต้องตัวเขา เสวี่ยหนี่ชะงัก มือค้างกลางอากาศ สะกดจิตตนเองให้เข้มแข็ง นี่ก็ไม่ใช่ครั้งแรกเช่นกัน ที่ถูกปฏิเสธ นางกะพริบตาไล่หยาดน้ำอุ่นร้อนออกมา กลืนความเจ็บปวด ลงท้องอย่างจำใจทน

“ข้ามิได้ตั้งกฎ ไม่มีกฎใดๆ บอกว่าข้าจะยอมรับองค์หญิงเป็นสวามี หากท่านกลายเป็นจอมยุทธ์ มีเพียงท่านที่ทำเรื่องไร้สาระมาโดยตลอด”

เส้นความอดทนของเสวี่ยหนี่ขาดผิงลง บุรุษผู้นี้ยังคงความเย็นชา เอาไว้อย่างมั่นคง เหมือนดังนางที่จำใจสะกดกลิ่นอารมณ์น้อยใจทั้งหลาย หลอกตัวเองว่าเขาจะยอมรับหากฝึกฝนตนเองจนกล้าแกร่ง

วันหนึ่งนางประจักษ์แก่สายตา ได้ยินเองกับหู และชินชาไปทั้งความรู้สึก... คงถึงเวลาที่ต้องตัดใจแล้วจริงๆ คำสอนของเสด็จอาหญิงคงใช้ไม่ได้กับเขา วันนี้เขาอยากปฏิเสธก็ทำไป นางหว่านเมล็ดแห่งความผูกพัน เอาไว้ในใจเขามานานถึงสองปี หมั่นรดน้ำพรวนดินทุกวัน ตอนนั้นถึงเวลาที่มันจะเติบโตและให้ผลผลิตแก่นางได้แล้ว

“ได้ ข้าองค์หญิงเสวี่ยหนี่แห่งแคว้นหง ขอถอนคำปฏิญาณเมื่อสองปีที่แล้วว่า จะวิ่งไล่ตามบุรุษผู้นี้ และขอสาบานว่าจะไม่ยุ่งเกี่ยว ไม่ใส่ใจ และไม่เป็นภาระให้ท่านอีกสักอึดใจอีก ลัจจะวาจาเยี่ยงทหาร” เมื่อพูดจบ ร่างบางเดินเข้าหาร่างแกร่งหนึ่งก้าวก่อนจะยื่นมือขวาให้เขา การปฏิญาณ ลัจจะวาจาเช่นนั้นนางเรียนรู้มาจากค่ายทหารของเสด็จอา ท่านแม่ทัพทั้งสี่ ใช้กันบ่อยครั้งเวลาลงพันทิ้งสิ่งใดโดยไร้ลายลักษณ์อักษรยืนยัน คำประกัน

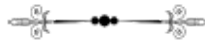
ด้วยศักดิ์ศรี หลีเงินขุนยอมยกมือขึ้นสัมผัสมือบาง เขาตกใจเล็กน้อย เมื่อมือที่แสนจะอ่อนนุ่มกลับกลายเป็นแข็งกระด้างสากคาย นางคงจับอาวุธมาโดยตลอด เหตุใดองค์หญิงแห่งแคว้นจึงต้องแสวงหาความลำบาก ให้แก่ตนเองเช่นนี้

“เอาละ พรุ่งนี้ข้าจะออกเดินทาง และจะไม่รบกวนท่านอีก แต่ถ้าบางครั้งผ่านมาทางนี้ ข้าคงต้องเข้ามาคารวะท่านผู้เฒ่าทั้งสองตามธรรมเนียมของผู้ที่ควรปฏิบัติต่อผู้อาวุโส หวังว่าท่านจะไม่ใจแคบขัดขวางข้า” หญิงสาวจ้องเข้าไปในดวงตาชายหนุ่ม แววตาของเขาเก็บความรู้สึกได้ดีเช่นเดียวกับนาง คงยากที่จะอ่านใจฝ่ายตรงข้าม

“ข้าหาใช่คนใจคับแคบ สองปีที่ท่านรู้จักข้า องค์หญิงมองข้าเป็นคนเช่นนั้นหรือ”

เสวี่ยหนี่กดยิ้มที่มุมปากบางเบา ก่อนมันจะหายไปจากใบหน้าดังงาม

“เหตุใดท่านถึงคิดว่าข้ารู้จักท่าน สองปีมานี้ข้าไม่รู้จักตัวตนของท่านเลยแม้แต่น้อย ข้าไม่รบกวนท่านแล้ว” ร่างบางถอยกลับไปหนึ่งก้าว ก่อนหันหลังจากไปด้วยความหวังอันเปี่ยมล้น บุรุษผู้นี้จะใจแข็งเท่าใดกัน เพียงแค่นางให้สัตย์สาบานว่าจะไม่ข้องเกี่ยวกัน เขาก็ลองเชิงนางว่าเป็นคนรู้จักกันมาหลายปีควรจะรู้นิสัยของเขา นางนะรู้จักเขา แต่เขานั้นแหละที่ไม่รู้จักนางเลยแม้แต่น้อย... หลีเงินขุน!

เสวี่ยหนี่เข้าไปชำระล้างร่างกายจนหอมฟุ้ง ก่อนจะออกมากินอาหารมื้อเย็นร่วมกับครอบครัวหลี ท่านอาวุโสทั้งสองชักชวนให้นางลองชิมอาหารสูตรลับจากแคว้นฟู หญิงสาวทำตัวเหมือนไม่เคยตัดสัมพันธ์กับบุรุษฝั่งตรงข้าม ส่วนบิดาและมารดาของเขายังคงคิดว่านางเป็นว่าที่ลูกสะใภ้อันดับหนึ่งในใจไม่เปลี่ยนแปลง

“อ้อ... หมูดำราดน้ำแดงนี้ไม่ธรรมดาจริงๆ ท่านหลีขุนไปร่ำเรียน

มาจากที่ใดหรือเจ้าคะ”

แววตาขุ่นมัวตามวัยของหญิงชราสลดลงเล็กน้อย ก่อนกลับมา สดใสดังเดิม “มารดาของหม่อมฉันมาจากแคว้นฟูเพคะองค์หญิง ก่อนจะย้ายมาตั้งรกรากอยู่ที่นี่”

เสวี่ยหนี่ไม่ถามต่อเพราะอาจเป็นการเสียมารยาทต่อผู้ใหญ่ นางริน น้ำชาให้แก่ผู้เฒ่าทั้งสอง ประวัติศาสตร์ของแคว้นฟูนั้นไม่น่าจดจำมากนัก ในอดีตถูกแคว้นสุ่ยตีแตกและสังหารบุรุษทุกคนในแผ่นดิน เหล่าสตรี ล้วนถูกเกณฑ์ไปบารอเหล่าทหาร บ้างก็สามารถปรับตัวได้และใช้ชีวิต ต่อไปอย่างขมขื่น บ้างก็ฆ่าตัวตายหนีความอัปยศ ไม่ต้องถามก็รู้ว่า ทานหฺลี่ซุนต้องมีเลือดผสมของแคว้นสุ่ยอยู่ครึ่งหนึ่ง

“มารดาขององค์หญิงจะเดินทางกลับแคว้นหงถาวรเลยหรือเพคะ”

ผู้เฒ่าถามรินน้ำชาให้ตนเอง ก่อนยกขึ้นกระดกราวกับสุราชั้นดี “เจ้าคะ เป็นจอมยุทธ์หญิงแห่งแคว้นหงแล้ว ต้องกลับมาสร้างชื่อให้แคว้น ของตนเองบ้าง เมืองหลวงของทั้งสองแคว้นนี้ใกล้กันยิ่งนัก หากข้ามีฐานะ ต้องไปมาบ่อยๆ ข้าสัญญาว่าจะเข้ามาเยี่ยมทุกครั้ง”

หฺลี่ซุนกุมมือบางแต่สากคายเอาไว้นั้น ในดวงตาของสตรีเฒ่า เหมือนกำลังจะสื่อสารอะไรบางอย่าง หากผู้เป็นลูกชายกับตบตบสนทนา ของทั้งสองลง

“ท่านแม่ องค์หญิงทรงม้าเหนียวมาทั้งวันแล้ว ข้าว่าเรารีบกินแล้ว ให้นำผักผ่องนืด พุงนี้ต้องออกเดินทางแต่เช้า”

ร่างบางยกน้ำชาขึ้นดื่มจนหมดถ้วย หากเขาไม่ต้องการให้นำมา สนทนากับผู้เป็นมารดา นางก็จะถอยออกมาหนึ่งก้าว

“พอดีเลย ข้าต้องไปสั่งการผู้ติดตามสักสองสามอย่าง ข้าต้องขอตัว ก่อน ทานหฺลี่หยู ทานหฺลี่ซุน” เสวี่ยหนี่ค้ำผู้เฒ่าทั้งสอง ก่อนเดินออกมา ด้านนอก แต่ด้วยวรัยยุทธ์แกร่งกล้าทำให้นางได้ยืบทสนทนาด้านใน หฺลี่เจินซุนถูกมารดาหยิกจนเนื้อเขียวอีกครั้ง มารดาเฒ่าอยากอุ้มหลาน

จนแทบขาดใจ หากเหตุผลลึกลับบางประการในใจบุรุษทำให้เขาถือครอง
เพศพรหมจรรย์ ไม่คิดมีบุตรไว้สืบสกุล

แต่เป็นเช่นนี้ย่อมดีกว่าเขามีคู่หยินหรืออนุภักมากมา ไม่เช่นนั้น
นางอาจจะถอดใจจากเขาไปนานแล้ว และตัวตนของสตรีแข็งแกร่งเช่นนี้
ก็อาจไม่ปรากฏขึ้น

“เซวียนเซวียน ลีลี่ ฟรุ้งนี่เราจะออกเดินทางตั้งแต่ยามเหม่า^๓ ออกไป
กำชับองค์กรข้าว่าอย่าตีเมเยอะ ข้าชี้เกียจลากพวกเขากลับแคว้น”

สาวใช้คนสนิททั้งสองร้องเรียนนวรยุทธ์ติดตัวเฉกเช่นเจ้านาย ทำให้
ลักษณะนิสัยห้าวหาญไม่กลัวอันตรายเหมือนเมื่อก่อน

“ได้เพคะองค์หญิง แต่องค์กรเหล่านั้นติดตามมององค์หญิงมาตั้งแต่
เก่าแต่ก่อน พวกเขาไม่อาจละทิ้งหน้าที่ได้หรือเพคะ โปรดวางพระทัย”

เสวียนหนี่กอดคอหรือตามองนางกำนัลวัยไล่เลี่ยกับนาง ก่อนเดินวน
รอบกายของทั้งสอง

“ดูเหมือนเจ้ากำลังปกป้ององค์กรข้าอยู่นะเซวียนเซวียน เจ้ากำลังมี
ความรักใช่หรือไม่”

นางกำนัลคนสนิทเบิกตาโพลงก่อนจะก้มลงคำนับจนศีรษะจรดพื้น
ส่วนผู้เป็นนายนั้นหัวเราะอย่างสะใจที่ได้แกลังคนสนิทให้ตั้งตระหนก

“ลุกขึ้นมาได้แล้ว ข้าล้อเล่น แต่ท่าทางของเจ้าดูมีพิรุณมากเลยนะ
ดูสิ หน้าแดงตั้งผลท้อเชียว” องค์หญิงบีบแก้มนางกำนัลคนสนิทก่อนจะ
ดึงยี่ต้อออก

เซวียนเซวียนส่งสายตาขอความช่วยเหลือไปยังลีลี่ หากเพื่อนรัก
กลับวุ่นวายอยู่กับการหัวเราะสภาพของนาง ฮึ่ม! อย่าให้ข้าหลุดออกไปได้
นะ!

“ไม่ต้องเงินอายจนส่งสายตาอากาศให้ผู้อื่นก็ได้ เพียงเจ้าบอกมา
ข้าจะจับบุรุษผู้นั้นเข้าพิศกราบให้หัวฟ้าดินกับเจ้าเลย” เซวียนเซวียนเกือบ

^๓ในยุคจินโบราณ เรียกช่วงเวลาตั้งแต่ 05.00 น. ถึง 06.59 น. ว่า ยามเหม่า

จะร้องให้ออกมาจริงๆ เสวี่ยหนี่จึงยอมปล่อยมือออก

ซี! หยอกล้อไม่ได้เชียวนะหรือ อย่าให้ข้าสับสนว่าเจ้าแอบชอบผู้ใด
ก็แล้วกัน พวกเจ้าจะได้สมรสพระราชทานจากองค์หญิงแน่ๆ เซวี่ยหนี่ขวยยืน
ตัวน้อย

“เข้าบรรทมเถิดเพคะ”

องค์หญิงร่างสูงเทียบเท่าบุรุษเดินออกห่างจากประตูห้องพัก
มากขึ้น นางเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้ายามราตรี ดวงตาคู้งามฉายแววเศร้าหม่น
ทุกครั้งยามจ้องมองดวงดาว “เสด็จแม่บอกว่าข้างบนมีดวงดาวอีกนับ
ล้านดวง บนนั้นอาจจะมีใครสักคนที่ยอมรับข้าโดยไม่รังเกียจ”

องค์หญิงกำนัลทั้งสองเข้ามาถอดขานายหญิงของตนด้วยความ
เห็นใจ เรื่องราวขององค์หญิงผู้สูงศักดิ์วิ่งตามหาความรักมานานถึงสองปี
พวกนางต่างก็รับรู้ แต่ปิดหูปิดตาไม่เอื้อนเอ่ยออกมา แม้แต่องค์กรก็
ด้านนอกยังรับรู้ ทว่าพวกนางไม่กราบทูลต่อฮ่องเต้ มิฉะนั้นองค์หญิง
อาจถูกลงพระอาญา

“ด้านบนย่อมมีสวรรค์ที่เต็มไปด้วยเทพเซียน องค์หญิงของ
หม่อมฉันทรงพระสิริโฉมมากพอที่จะสะกดทั้งเทพทั้งมนุษย์เดินดิน
ให้หลงใหล อย่าเศร้าไปเลยนะเพคะ อีกไม่นานฝ่าบาทต้องพระราชทาน
สมรสให้องค์หญิงกับบุรุษผู้เหมาะสม”

องค์หญิงพยักหน้าเห็นด้วยกับนางกำนัล สายตายังคงจับจ้อง
ดวงดาวไม่ละสายตา ทั้งสามหารู้ไม่ว่ามีบุรุษผู้แฝงกายอยู่ในเงามืด
ไม่ไกลนักกำลังจับจ้องร่างบางด้วยสายตาเช่นเดียวกันไม่ผิดเพี้ยน

“ไปนอนกันเถิด” เสวี่ยหนี่ลากสาวน้อยทั้งสองเข้าไปด้านใน
อากาศยามค่ำคืนเย็นสบาย เป็นยานอนหลับขนานเอก ส่งให้ทั้งสามเข้าสู่
นิทราทันทีที่ศีรษะแตะต้องหมอนใบใหญ่

2

เพลงผีโธ

ยามเหมา นางกำนัลทั้งสองตื่นพร้อมกันบงค์หญิงของตน ก่อนจะเตรียมนำมาให้นางล้างหน้าล้างตา ลีลี่และเซวียนเซวียนเตรียมชุดบุรุษสีน้ำเงินเข้มปกวาดลายสีทองสะดุดตาเอาไว้ให้ หากบงค์หญิงของแคว้นกลับปฏิเสธ

“สวมชุดสตรี! มิได้นะเพคะบงค์หญิง การเดินทางไปยังวังหลวงถึงแม้จะไกล แต่ก็ไม้อาจวางใจถึงอันตราย โปรดทบทวนด้วยเพคะ” ลีลี่ออกหน้าคัดค้าน แม้แต่เซวียนเซวียนก็ยังคุกเข่าอ่อนน้อมอีกแรง

“ข้ามีองค์รักษ์เก่งกาจ ทั้งยังมีพวกเจ้าทั้งสองที่เชี่ยวชาญวรยุทธ์ ผู้ใดจะอาจหาญรังแกข้าได้ ข้าแค่อยากให้เสด็จพ่อเสด็จแม่วางใจว่าอย่างน้อยหลังฝึกวรยุทธ์ข้าก็ยังคงเป็นสตรี หากทำตัวเยี่ยงบุรุษยามอยู่แคว้นหลวง มิเช่นนั้นข้าอาจจะถูกจับคู่ทันทีที่ก้าวลงจากหลังม้า”

นางกำนัลทั้งสองมองหน้ากัน แต่ก็พยักหน้าออกมาสนับสนุนความคิดของบงค์หญิง ยามอยู่กับหลี่ฮงเฮา บงค์หญิงของพวกนางแสดงกิริยาราวกับบุรุษ ด้วยฝึกรยุทธ์กับทหารในค่ายมานาน หากยังเก็บกิริยาเช่นนั้นกลับแคว้น ไม่แคล้วเรื่องราวจะเป็นอย่างที่บงค์หญิงทรงคาดการณ์เอาไว้

“เอาละ สวมชุดสตรีให้ข้า ส่วนผมถักเป็นเบี่ยงอย่างง่ายก็แล้วกัน”

ทั้งสองปฏิบัติตามคำสั่ง หลังจากนั้นก็เปิดหีบเครื่องสำอางให้บงค์หญิงน้อยแต่งแต้มใบหน้าด้วยตนเอง เสวียนหนึ่งวางแท่นเขียนคิ้วเสร็จสิ้นกระบวนการเสริมความงาม ภาพที่สะท้อนกลับมาจากกระจก

ทองเหลืองงดงามปานเทพธิดา การแต่งกายเพื่ออำลาในครั้งนี้อาจส่งผล
บางอย่างต่อจิตใจบุรุษเย็นชาผู้นั้น

องค์หญิงในชุดสตรีกรุยกรายก้าวออกมาจากที่พัก เหล่าองครักษ์
น้อมกายคำนับอย่างนอบน้อม หนึ่งในนั้นคือหีบเงินซุนและสองผู้เฒ่าที่
ตื่นแต่เช้าเพื่อออกมาส่งนาง

“เดินทางปลอดภัยนะเพคะองค์หญิง” หญิงสาวก้าวเข้าไปโอบกอด
สตรีผู้โอบอ้อมอารี “หากถึงวังแล้วข้าจะส่งข่าวกลับมา พวกท่านโปรด
รักษาสุขภาพด้วย เสวี่ยหนีขออำลา”

องค์หญิงคำนับผู้สูงวัยด้วยความเคารพ ก่อนกระโดดขึ้นหลังม้า
อย่างห้าวหาญแล้วควบทะยานม้าพันธุ์ดีออกเดินทางกลับแคว้นของตน

“เงินซุน เจ้าจะตอบรับคำขอร้องของจินไทเฮาหรือไม่”

เขาถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่เมื่อได้ยินถ้อยคำของมารดา

“ไม่ขอรับท่านแม่ ข้าจะอยู่ที่นี้ตราบสิ้นลมหายใจสุดท้าย ข้าหาใช่
องค์ชายไร้สาระนั้น ข้าเป็นลูกของท่านพ่อท่านแม่ ไม่มีสิ่งใดมาพราก
เราทั้งสามออกจากกันได้”

ร่างซราทั้งสองแทบจะหลังน้ำตากับโชคชะตาของอดีตองค์รัชทายาท
คำพูดนบร้อยที่กำลังจะเอ่ยออกมาถูกกลืนลงท้องไป แกวตตาของบุตรชาย
โศกเศร้าเกินกว่าจะทำร้ายจิตใจของเขาได้ลงคอ

“เช่นนั้นสิ่งจัดเวรยามลาดตระเวนรอบหมู่บ้าน อย่างน้อยก็เพื่อ
ความสบายใจของพ่อกับแม่” ประมุขตระกูลเหล็กกำซับบุตรชายก่อนโอบ
ประคองร่างบอบบางของภรรยาเข้าไปหลบลมเย็นๆ ยามเช้าในกระท่อม

6 เสวี่ยหนีและขบวนเดินทางออกจากหมู่บ้านเชิงเขามาประมาณ
สามลี้ บรรยากาศรอบกายเริ่มคลายความมืดมนลงจนเกือบสว่างเต็มที
ไม้ไผ่ก้นกล้วยตากมปะทะเข้ากับขบวนม้ากลุ่มใหญ่ เมื่อเคลื่อนเข้าใกล้ก็
ยิ่งเห็นรายละเอียดชัดเจน บนหลังม้ามีแต่บุรุษพร้อมอาวุธครบมือ

องครักษ์ทั้งสี่เริ่มเข้ามาล้อมหน้าหลังของนางด้วยสัตยชาติธนูธรรมาวุธ

ในยามที่ขบวนม้าทั้งสองสวนทางกัน สายตากมปะทะเข้ากับดวงตาดุดันของอีกฝ่าย กลุ่มโจรหันหลังมามองหญิงสาวก่อนจะหยุดม้า

“มีอะไรหรือนายท่าน” ลูกน้องคนสนิทถามอย่างสงสัย ไม่ใช่ความงามของแม่นางผู้นั้นสะดุดตาผู้นำของเขาหรอกนะ

“ไปจับตัวนางมา! ข้าจะใช้นางเป็นตัวประกัน” หัวหน้าโจรสั่งลูกน้องของตน หลังจากเพิ่งพิศดูลักษณะการแต่งกายของสตรีตรงหน้าแล้ว นางน่าจะเป็นสตรีสูงศักดิ์และมีความสำคัญกับใครบางคนจนต้องมียองครักษ์คอยคุ้มกัน หากได้มาเป็นตัวประกันก็จะทำให้พวกเขาหลบหนีออกจากแคว้นหนึ่งได้อย่างง่ายดาย สมุหนโจรทั้งหลายชักม้ากลับควมตามขบวนของร่างบาง

เสวียนหนึ่งสั่งให้องครักษ์ชะลอม้า อีกไม่นานจะเข้าเขตเมืองหลวง หากนางไม่จัดการเหี้ยมหน่ารำคาญเหล่านี้ ชาวเมืองอาจจะเป็นอันตรายได้

“จัดการพวกมัน ลีลี้กับเซวียนเซวียนจะดูแลข้าเอง”

องครักษ์ทั้งสี่พุ่งเข้าไปใส่โจรร้ายทั้งสิบ ผู้เป็นนายของบุรุษที่กำลังห้าหน้ากันทั้งสองฝ่ายขี่ม้าคุมเชิงอยู่ไม่ไกลนัก ในมือของนางกำนัลทั้งสอง กระชับกระบี่เอาไว้แน่นเตรียมพร้อมทุกสถานการณ์ เสียงกระบี่ยังคงดำเนินต่อไป หากน้ำน้อยย้อมแพ้ไฟเป็นลัทธิธรรม ไม่นานนักร่างสูงขององครักษ์ก็ร่วงหล่นลงจากหลังม้า เซวียนเซวียนเห็นดังนั้นไม่อาจควบคุมสติได้ ควบทะยานพุ่งกระบี่เข้าสังหารเหล่าโจร หากด้วยทักษะอันอ่อนด้อยทำให้นางถูกปลิดชีพอย่างน่าอนาถ เสวียนหนึ่งมองภาพตรงหน้าอย่างตกตะลึง องครักษ์ทั้งสี่มีฝีมือกล้าแกร่งแต่เหตุใดถึงถูกสังหารได้ง่ายดายราวกับผู้ไม่เป็นวรยุทธ์!

เสวียนหนึ่งสั่นสะท้านไปทั้งกาย ดวงตากกลมโตฉายแววเกรี้ยวกราด มือบางกระชับกระบี่แน่นก่อนจะกระโจนออกจากหลังม้าควมกระบี่สังหารโจรถ้อยกลางอากาศ ฉวยโอกาสที่พวกมันกำลังตกตะลึงกับภาพ

ตรงหน้าม้วนตัวลากล่ออยู่ไม่นาน ศีรษะของสมุนโจรทั้งห้าก็กระเด็นไป
คนละทิศคนละทางเคลื่อนไหว

ร่างระหงที่เปดเปิดไปด้วยหยาตโลหิตอุ่นร้อนทำให้ใบหน้าแดง
ดูน่าเกรงขามขึ้นอีกเท่าตัว นางปาดโลหิตชุ่มโชกออกจากกายแล้ว
พุ่งทะยานเข้าหาหัวหน้าโจร อีกฝ่ายเอี้ยวกายหลบคมกระบี่ก่อนจะรู้ว่า
ตนนั้นพลาดท่าเสียทีให้แก่สตรีตรงหน้า

“นางจิ้งจอก!”

เสียงหนึ่ยกยิ้มที่มุมปาก พร้อมทั้งเก็บเข็มยาสลบของตนไว้ใน
สาบเสื้อเหมือนเดิม ร่างสูงของจอมโจรชื่อดังค่อยๆ ร่วงผล็อยลงจาก
หลังม้า ตกลงสู่พื้นดินแข็งกระด้างเสียงดังสนั่น พร้อมกับลูกสมุนที่
รอดชีวิตอีกหนึ่งคนที่ร่วงลงจากหลังม้าตามกันลงมา

“เซวียนเซวียน!” ลีล่กระโดดลงจากหลังม้าเข้าประคองร่างของ
เพื่อนรักเอาไว้แนบอก ชุตสีหม่นชุ่มโชกไปด้วยเลือดและน้ำตาของ
ผู้สูญเสีย ทั้งชีวิตของนางมีแต่เพื่อนคนหนึ่งที่คอยประคับประคองจนได้เป็น
นางกำนัลในตำหนักขององค์หญิง เซวียนเอ๋อร์หาใช่เพียงสหาย แต่เป็น
พี่น้องร่วมสาบานว่าจะรักและดูแลกันไปจนแก่เฒ่า ฮึก! แต่วันนี้คำสาบาน
นั้นกลับไม่ศักดิ์สิทธิ์อีกแล้วเมื่ออีกคนกลับสิ้นใจลงตรงหน้าก่อนวัย
อันควร

“องค์หญิง ได้โปรดอนุญาตให้หม่อมฉันสั่งหารมันด้วยตนเองเถิด
เพคะ ใ้อโจรถ่อยผู้นี้มันสั่งหารเซวียนเซวียน มัน... ฮึก”

เสียงหนึ่ลูบหลังนางกำนัลคนสนิทและแอบปาดน้ำตาออกจาก
ใบหน้าซีดเซียว หาใช่ลี้ลี้เพียงผู้เดียวที่โคกเคี้ยว นางเองก็เคี้ยวโคกไม่แพ้กัน

“ข้าก็อยากสั่งหารมันไม่น้อยไปกว่าเจ้า แต่ข้าอยากให้เห็นเจ้าพอสั่ง
ประหารพวกมันอย่างทุกข์ทรมานมากกว่า เพื่อเป็นเครื่องเช่นขวัญญาณ
ให้เหล่าองค์กรักและเซวียนเซวียน มันจะไม่ตายดี!”

เมื่อคลายความเคี้ยวโคก ทั้งสองช่วยกันผูกเชือกเอาไว้ที่ขาทั้งสอง

ข้างของโจร ปลายอีกด้านหนึ่งผูกเอาไว้กับคอม้า ก่อขึ้นควบทะยานตรงไปยังวังหลวง ชาวบ้านในเมืองเมื่อเห็นภาพดังกล่าวต่างประหลาดใจจนหึ่งธุระของตนเข้ามามุงดูภาพประหลาดที่หาดูไม่ได้ง่าย ๆ

สตรีสองนางใช้ม้าลากบุรุษเข้ามาในเขตวังหลวง... หน้าประตูวังเหล่าทหารก้าวเข้ามาขวางนางเอาไว้ ทั้งสองจึงต้องหยุดม้าลงอย่างกะทันหัน

“เหตุใดพวกเจ้าทั้งสองถึงทำทารุณกับบุรุษเช่นนี้ ส่งป้ายชื่อของเจ้ามา! หาไม่แล้วข้าคงต้องส่งพวกเจ้าไปที่กรมอาญา!”

เสวียนี่ล้วงป้ายหยกของตนส่งให้ทหารยาม ทหารที่ทำความเสี่ยงชิงขังเมื่อครู่ถึงกับทรุดลงไปนั่งกองกับพื้น อักษรที่สลักลงบนเนื้อหยกล้ำค่าคงชี้แจงอีกฝ่ายเป็นที่เรียบร้อย เสวียนี่ยิ้มเหี้ยมไม่มีอารมณ์จะเล่นหัวกับทหาร

“จะจับข้าส่งกรมอาญาอีกหรือไม่?”

ทหารยามโขกศีรษะลงบนพื้นพร้อมพึมพำว่ามึนล้าๆ ร่างบางโหน้มกายลงในระดับเดียวกับทหารผู้นั้นโดยไม่ลงจากหลังม้า ก่อนจะหยิบป้ายหยกของตนกลับคืน แล้วควบอาซาตัวใหญ่เข้าไปยังด้านหน้าของห้องพระโรง

“เจ้า! เสด็จพ่อทรงว่าราชการอยู่หรือไม่” เสวียนี่กระโดดลงจากหลังม้าสอบถามทหารยามด้านหน้าห้องพระโรง หากได้รับสายตางูงงกลับมา

“เข้าวังมานานเท่าใดแล้ว” สายตาคมกดตันทหารทั้งสองจนแทบจะก้มลงเอาศีรษะโขกพื้นอย่างไม่รู้สาเหตุ ร่างบางแทบจะพันไฟใส่เจ้าสองคนตรงหน้า หากสวรรค์ไม่เมตตาส่งกงกงเฒ่าประจำพระองค์หยางจินหลงฮ่องเต๋ลงมารับนางเสียก่อน ร่างชราที่นั่นยังคงวิ่งลงมาจากห้องพระโรงด้วยท่าทีกระฉับกระเฉง เห็นได้ชัดว่าบันไดสามสิบชั้นไม่ส่งผลต่ออายุของทรงกงกง

“องค์หญิง ถวายบังคมพะยะคะ ฝ่าบาททรงส่งกระหม่อมลงมาดู พระองค์ตรัสว่าเหมือนจะได้ยินเสียงขององค์หญิงพะยะคะ”

เสวียนี่ยิ้มคลายความโกรธ เสด็จพ่อยังคงเป็นเสด็จพ่ออยู่ วันยังค่ำ วรยุทธ์ของพระองค์สูงส่งจนสามารถได้ยินเรื่องราวด้านนอก ท้องพระโรง หรือสมาธิของเสด็จพ่อก็ได้อยู่ในห้องพระโรงกันแน่!

“ลากตัวเจ้าสองคนนี่เข้าไปพร้อมกับข้า พวกมันมีวรยุทธ์ หากเล่น เล่ห์กลข้าจะได้สังหารมันได้ทันการณ์”

กงกงเฒ่าตัวลั่น ไม่คิดว่าองค์หญิงจะโหดร้ายมากขึ้นถึงเพียงนี้ ถ้าฝ่าบาททรงทราบ กงกงเฒ่าอย่างเขาจะวิ่งหนีไปหลบอยู่ตรงไหน ให้ปลอดภัยก็มีอาจรู้อได้

นายทหารทั้งสองปลดเชือกออกจากเท้าจอมโจรแล้วหัวปึกพวกมัน เข้าด้านใน ทรงกงกงนำเข้าไปก่อน ขานชื่อนางเสยงใส

“องค์หญิงเสวียนี่ขอเข้าเฝ้าพะยะคะ”

ร่างบางแต่สูงโปร่งก้าวเข้ามายังด้านในของท้องพระโรง ขุนนาง น้อยใหญ่ล้อมตัวลอบมององค์หญิงของแคว้นที่จากไปว่าเรียนเคล็ดวิชา นานถึงสองปี ในใจคิดถึงบุตรชายของตน หากมีวาสนาได้เป็นราชบุตรเขย คงจะดีมิใช่น้อย ด้วยรูปโฉมงดงามลุ่มเมืองเช่นนี้ถือว่าสวรรค์ประทาน มาให้อย่างแท้จริง

“ถวายบังคมเพคะเสด็จพ่อ” องค์หญิงเสวียนี่คุกเข่าคำนับบิดา ด้วยความคิดถึง

หยางจินหลงก้าวลงจากบัลลังก์ทองประคองลูกสาวขึ้นจากพื้น “มาแล้วหรือ หากอีกวันสองวันเจ้ายังไม่กลับมา ข้าคงต้องส่งคนไปตาม เจ้าเป็นแน่”

เสวียนี่ยิ้มบางๆ ก่อนเห็นร่องรอยแห่งความไม่สบายพระทัย ในพระเนตรของพระบิดา “เกิดอะไรขึ้นหรือเพคะ”

ร่างสูงนั่งงั้น ก่อนมองลงไปยังด้านหลังของพระบิดา บุรุษสองคน

นอนหลับสนิทอยู่บนพื้น ถูกทิ้งไว้ราวกับเศษขยะไร้ค่า “ลูกพาใครมาด้วย”

หญิงสาวผละออกจากอกของพระบิดา ก่อนเดินไปกุมเชิงเจ้าโจรถ้อย ทั้งสอง “พวกมันโจมตีลูกเพคะ สั้งหารองครักษ์ทั้งสี่และเซวียนเซวียน นางกำนัลคนสนิท ด้วยโทสะลูกจึงต่อสู้กับพวกมันแล้วใช้มีดลากลับ เข้ามารับโทษที่วัง ขอเสด็จพ่อประทานอภัยให้ลูกด้วย” องค์หญิงคุกเข่า ขอประทานอภัย

ขุนนางน้อยใหญ่ตกตะลึงกับวีรกรรมที่เปล่งออกมาจากพระโอษฐ์ ขององค์หญิง แสดงว่าองค์หญิงหาได้สวมอาภรณ์สีแดง แต่เป็นสีของ โลहितที่เกิดจากการสังหารเหล่าโจร! ขุนนางฝ่ายบันลอบกลืนน้ำลายลงคอ เป็นตายร้ายดีอย่างไรพวกตนก็จะไม่ทูลขอองค์หญิงให้บรรดาลูกๆ ของตน เป็นแน่ ก็พระองค์ทรงสูงศักดิ์ถึงเพียงนี้...

“ลุกขึ้นเถิด โทษฐานลอบปลงพระชนม์องค์หญิงแห่งแคว้นมีโทษ ประหารทั้งตระกูล เจ้าตอบโต้กลับไปเท่านั้นยิ่งถือว่าน้อยเกินไป”

เสวียนหนี่ล้วงเอาเข็มเปล่าออกมาจากสาบเลือด ก่อนจิ้มลงบนต้นคอ ของนักโทษทั้งสอง เพียงครู่หนึ่งพวกมันก็เริ่มรู้สึกตัวพร้อมทั้งจ้อง หญิงสาวสวมอาภรณ์สีโลหิตตาเซม็ง

“บอกไปว่าพวกเจ้าคือใคร” องค์หญิงยืนกุมเชิงอยู่ไม่ห่าง เจ้าบุรุษ ร่างเล็กส่งสายตาให้ผู้เป็นนาย แล้วก้มหน้าหนึ่งอยู่กับที่ เสวียนหนี่หลับตานิ่ง สะกดอารมณ์ ภาพของเซวียนเซวียนที่ถูกสังหารโดยกระบี่ของเจ้านี้ ผุดขึ้นมาจนไม่อาจอดกลั้น

“บอกออกไป!” มือบางทาบลงกลางหลังของนักโทษ ด้วยอารมณ์ โกรธแค้นกอบปรักกับพลังปราณที่ยังไม่อาจควบคุม โจรผู้หนึ่งถึงกับกระอักเลือด ออกมากองใหญ่ก่อนจะแน่นิ่งไปกับพื้น สายตาของจอมโจรหันมามองนาง อย่างเคียดแค้น

“เสวียนหนี่...”

เสียงของผู้เป็นมารดาตั้งขึ้นไม่ไกลนัก ร่างบางสั่นสะท้านกับสิ่งที่

ทำลงไป ก่อนคุกเข่าคำนับบิดา “ลูกขอประทานอภัย มันผู้นี้สังหาร
เซวียนเซวียน”

เจิ้งผู้สื่อเข้ามาประคองลูกสาว ก่อนสบพระเนตรพระสวามี
ด้วยความเป็นห่วง

“ทุลฝ่าบาท งานสืบสวนขอให้เป็นที่หน้าของกระหม่อมเกิด
พะยะค่ะ” ขุนนางกรมอาญาออกปาก

ขุนนางตงจินผู้นี้คงไม่ทำให้เสด็จพ่อของนางผิดหวังกระมัง ร่างบาง
ถอยห่างออกมาเล็กน้อย ก่อนให้ข้อมูลของผู้ร้ายแก่พระบิดาของตน
เพื่อประโยชน์ในการสอบสวน

“ท่านควรจะระวังตัวเอาไว้ให้มาก เขาผู้นี้คือฮวน หัวหน้าพรรค
โจรจึงจอกเหิน เมื่อสามปีก่อนตั้งตนเป็นปรปักษ์กับแคว้นหวง” ขุนนาง
ในห้องพระโรงหันไปกระซิบกระซาบกันนิ่งงัน

“แต่ที่น่าตกใจมากกว่านั้น เขาผู้นี้เป็นถึงอดีตองค์ชายแห่งราชวงศ์อี้
อี้ผู้หลง น้องชายร่วมมารดาของอี้เหมยฮั่ว⁴”

“พอได้แล้ว!” ฮวนจ้องหญิงสาวด้วยดวงตาเป็นประกาย เสวียนหนี
ถอยห่างออกมาเล็กน้อย ก่อนทำสะเอวมองเหยียดบุรุษตรงหน้า

“เหงใจดำหรือ ถึงเสด็จอาและเสด็จอาหญิงจะไม่โกรธเจ้า แต่...
ข้าเกลียดเจ้า!” องค์หญิงฝังตัวเข้าสู่อ้อมกอดมารดา เจิ้งผู้สื่อประคอง
ลูกรักมายังตำหนักหยางหยาง สองปีที่ลูกห่างจากอก นางเฝ้าแต่เป็นห่วง
ลูกน้อยอยู่ไกลๆ ไม่คิดว่าองค์หญิงน้อยเมื่อวันวานจะเติบโตขึ้นกลายเป็น
สตรีแข็งแกร่งเช่นนี้

“เสวียนหนี... เป็นอย่างไรบ้าง สบายดีหรือไม่”

เสวียนหนีเฝือกอดมารดา ตั้งแต่เล็กจนโตเสด็จแม่ไม่เคยว่ากล่าว

⁴อี้เหมยฮั่ว เป็นตัวละครจากเรื่อง เจิ้งผู้สื่อ จอมนางตำหนักเย็น เป็นสนมตำแหน่งทวงกุ่มเพย
ของหยางจินหลงฮ่องเต้ ตอนหลังนำกองกำลังเข้ายึดวังหลวงแต่ทำไม่สำเร็จ และถูกสังหารด้วย
ด้วยน้ำมือของหยางหยุนอดีตคนรักของนาง

ให้เจ็บใจหรือทูปตีให้เจ็บกาย เพียงสายตาดูจพระราชสาส์นสำคัญของพระมารดาออกมา นางก็รับรู้ถึงความรู้สึกได้เป็นอย่างดี

“ลูกขอประทานอภัยเพคะเสด็จแม่ ลูกไม่อาจรักษาสัตย์วาจาที่ให้ไว้แก่เสด็จแม่ได้ ลูกสังหารคน สังหารเยี่ยงผักปลา”

ผู้เป็นแม่ลูบหลังเบาๆ เพื่อปลอบใจเด็กน้อยในคราวสตรีสาวสะพรัง “ตราบใดที่เจ้ายังไม่คิดรังแกผู้คน สังหารเพื่อรักษาชีวิตนับร้อยให้ปลอดภัย แม่ก็วางใจ เพียงแค่เรื่องของฮวนเจ้าอย่ายื่นมือเข้าไปยุ่ง ให้เป็นหน้าที่ของกรมอาญา ช่วงนี้ราชสำนักกำลังวุ่นวาย อย่าทำให้เสด็จพ่อหนักพระทัยนะลูก”

เสวี่ยหนี่พยักหน้ารับคำมรดา “เกิดเหตุอันใดขึ้นเพคะ”

สีหน้าของมารดาสลดลงสองส่วน คงเป็นเรื่องร้ายแรงเป็นแน่

“ฮ่องเต้เยียนจงแห่งแคว้นสุ่ยสิ้นพระชนม์ ทำให้สถานการณ์ทางการเมืองระส่ำระสาย องค์กรชทายาทถูกลอบปลงพระชนม์โดยองค์กรชายเยียนจวินลี่...”

แรงบีบจากมือของพระมารดาทำให้รู้ว่าพระองค์เจ็บปวดมาก เพียงใดกับเรื่องวุ่นวายที่เกิดขึ้น

“ตอนนี้เมืองในเขตชายแดนถูกยึดครองไปแล้วห้าเมือง เสด็จพ่อของเจ้าไม่มีทางเลือกจำใจส่งพี่ชายเจ้าไปชายแดน” มือบางสากคายลูบพระหัตถ์นุ่มนวลของพระมารดา ไม่มีบิดามารดาคนไหนอยากส่งบุตรของตนเข้าสู่เงื้อมมือของเลื้อร้าย หากต้องจำใจเสียสละเพื่อรักษาส่วนรวมเอาไว้

“เสด็จพี่เป่าไปกล้าหาญและเชี่ยวชาญตำราพิชัยสงคราม เสด็จพ่อตัดสินใจพระทัยเช่นนี้เหมาะสมดีแล้ว ส่งผลดีต่อการเกณฑ์กำลังพลและการเปิดรับทหารใหม่เพคะ”

แววตาของลูกสาวเป็นประกายยามเอ่ยถึงเรื่องราวในกองทัพ นางหวังว่าหลีสองเฮาคงไม่ได้ให้เสวี่ยหนี่คลุกคลีอยู่ในค่ายทหารทุกวัน

หรรณนะ

“ดูเจ้าจะมีความรู้ด้านการทหารมิใช่น้อย”

แววตาขององค์หญิงเป็นประกายเจิดจ้ากว่าเก่า

“ลูกคลุกคลีอยู่ในกองทัพมาสองปี ก็ศึกษาตำราพิชัยสงครามทุกฉบับ ในทุกๆ วันลูกหายใจเข้าออกเป็นค่ายทหาร จะไม่ให้เข้าใจเรื่อง...ราว”
ร่างสูงโปร่งขยับกายถอยห่างจากพระมารดา ดูเหมือนนางจะถูกหลอกถาม ข้อมูลสำคัญไปเสียแล้ว

“เจ้าเพิ่งกลับมาเหนื่อยๆ แม่จะให้เจ้าทำงานเบาๆ ก็แล้วกัน ไปปัก ปลายหงส์ลงผ้าเช็ดหน้ามาสวมผืน แม่ยังอยากมั่นใจว่าสองปีที่ผ่านมา พระธิดาองค์โตของแคว้นหงยังคงมีความเป็นสตรีอยู่เต็มลืบส่วน”

เสวี่ยหนี่ลอบกลืนน้ำลาย นางหาได้กลัวจะปักปลายออกมา ไม่สวยงาม หากสองปีที่ว่างเว้นงานบ้านงานเรือนทำให้นางซี้เกียจมากกว่าแต่ก่อน

“เสวี่ยหนี่น้อมรับพระบัญชา แต่ลูกขอแวะเวียนไปค่ายทหารบ้าง นะเพคะ วรรษุทธ์ต้องหมั่นฝึกฝนถึงจะกล้าแกร่ง ว่าแต่ขุนนางกรมอาญา เปลี่ยนไปแล้วหรือเพคะ ท่านเว่ยหมินหายไปไหนเสียแล้ว ท่านเหยียนอิก หรือว่าเสด็จพ่อทรงปลดเกษียณพวกเขากลับบ้านไปแล้วเพคะ”

แววตาของผู้เป็นมารดาสลดลงอีกครั้ง คราวนี้ถึงกับมีหยาดน้ำอุ่น คลอลอยู่ด้านในจนเกือบจะไหลรินออกมา

“ท่านเว่ยหมินถูกลอบสังหารเมื่อตอนรุ่งสาง คาดว่าเป็นโจร กลุ่มเดียวกับที่เจ้าพาตัวมาด้วย ส่วนท่านเหยียนซันอาสาออกรบเคียงคู่ กับพี่ของเจ้า และ... พลีชีพเพื่อปกป้องเป้าไป”

มือบางกำหมัดแน่นยามนึกถึงใบหน้าอำมหิตของโจรถ่อยผู้นั้น
วันนี้มันสังหารคนของนางไปห้าคน ทั้งยังลงมือสังหารขุนนางที่นาง เคารพนับถือราวกับญาติสนิท มันจะมากเกินไปแล้ว!

“ขอโอกาสให้ลูกได้สืบสวนหาความจริงเถิดเพคะ ได้โปรดประทาน

อนุญาตให้ลูกด้วย”

หยางจินหลงฮ่องเต้เสด็จเข้ามาดำเนินใน เมื่อเห็นสายตาของสตรี ทั้งสองนางฉายแววโศกเศร้า พระองค์ก็แทบอยากกลับไปสังหารเจ้าโจร ผู้นั้นแล้วลับเป็นหมื่นๆ ซึ้น “ข้าไม่อนุญาต!”

ร่างบางหันไปหาบิดา เคลื่อนกายเข้าหาอ้อมกอดตอบอุ่นอันคุ้นเคย

“เจ้าเพิ่งกลับมา อยู่ให้พ่อกับแม่หายคิดถึงหน่อยเถิด อย่าพาตัวเองเข้าสู่เรื่องราวอันตรายเด็ดขาด” หยางจินหลงลูปศิริระนุ่นละมุน อย่างปลอบประโลม

“เพคะเสด็จพ่อ” เสวี่ยหนี่รับคำ หากภายในใจยังมีประกาย ความโกรธปะทุอยู่ไม่ขาด เมื่อเสด็จพ่อตรัสยื่นคำขาด นางก็มีอาจซัด พระประสงค์ เอาไว้นางค่อยแอบย่องเข้าคุกหลวงสอบถามเจ้าโจรนั้น ด้วยตนเอง ตอนนี้แค่อยู่ในอ้อมกอดของบิดาและมารดา ทำตัวเป็นเด็กดี ให้พวกท่านวางใจไปก่อน เมื่อถึงเวลาเหมาะสมค่อยดำเนินการ

3

สูญเสียน

6 เสวี่ยหนี่นั่งปักกลดตายหงส์ดังตามลงบนผืนผ้าสีเขียวทอ มีบางครั้งน้องตัวน้อยๆ ของนางกลานเข้ามาคลอเคลียอย่างน่ารักน่าชัง ก็มีบ้างที่จะหันไปเล่นกับพวกนาง พอตะวันตกลับขอบฟ้า ครอบครัวยุสสุขันธ์กินอาหารร่วมกันภายใต้แสงจากโคมไฟดวงงาม หากไม่มีเรื่องน่าเศร้ายามนี้เสด็จพ่อคงจัดงานเลี้ยงเล็กๆ ต้อนรับนางกลับมาเป็นแน่

เสวี่ยหนี่อาบน้ำผลัดเปลี่ยนเครื่องแต่งกายใหม่ นางกำนัลทั้งหลายออกไปอยู่ด้านนอกเพื่อรอรับใช้จนกว่านางจะเข้านอน ร่างในชุดกรุยกรายแง้มประตูออกก่อนกระซิบบินให้นางกำนัลทั้งสิ้นไปนอนยังห้องของตน และกลับมารับใช้นางอีกครั้งในวันรุ่งขึ้น เมื่อทางสะดวกไร้นางกำนัลกวนใจ ร่างบางจึงล้วงห่อยาสลบออกมาจากกองอาวุธลับ ก่อนเข้าไปเปลี่ยนชุดกรุยกรายเป็นชุดรัดกุมเยี่ยงบุรุษสี่ราตรีกาล มือเล็กๆ สอดเข็มพิชหลายชนิดลงในสาบเสื้อด้านในเตรียมพร้อมรับมือกับอันตราย

หญิงสาวย่อออกมาจากตำหนัก หลบทหารยามที่เดินตรวจตราไปรอบบริเวณ ก่อนจะใช้วิชาตัวเบาที่ได้รับการสอนสั่งจากท่านแม่ทัพโหวหยางจาวกระโดดขึ้นไปประจําการอยู่บนกำแพง และกระโจนฟ้าสายลมยามค่ำคืนมาจนถึงคุกหลวง นางกระโดดลงพื้นอย่างนุ่มนวลไร้เสียงการเคลื่อนไหว ดึงเข็มบริสุทธิ์ไร้พิษร้ายแรงออกมาสองเล่มแล้วซัดพลังส่งเข็มเล่มน้อยเข้าที่ต้นคอของทหารยาม ทั้งสองนั่งงันไปราวกับรูปปั้น มีเพียงลมหายใจที่บ่งบอกถึงสัญญาณแห่งชีวิตของอีกฝ่ายองค์หญิงสูงศักดิ์รีบเข้าไปในคุกหลวงอย่างรวดเร็ว

แสงตะเกียงด้านในดับลงจนเหลือแต่แสงจันทร์สาดส่องเข้ามา
เลื่อนราง ด้านในมีนักโทษเกือบห้าสิบคนถูกขังอยู่ บ้างรอคอยคำสั่ง
ประหาร บ้างรอการพิจารณาคดี มีอบางหยิบผงยาหลบออกมาไปขายใส่
นักโทษแต่ละห้อง จนเข้ามาถึงกรงขังด้านในสุดที่ซึ่งกรงทำด้วยเหล็กกล้า
แตกต่างจากห้องอื่นที่ทำจากไม้ บุรุษที่นางตามหานั่งขัดสมาธิอยู่ด้านใน
ร่างสูงดูล่งด้วยเชือกสายกษัตริย์นั่งหลับตาพร้อมขบไล่ลมปราณไปทั่ว
ร่างกาย ดูเหมือนสวณจะบาดเจ็บ

“ข้าไม่ต้อนรับแขกยามวิกาล” หัวหน้าพรรคโจรพูดโดยไม่ลืมตา
เสวียนหนึ่งนั่งลงล้อเลียนท่าทางดังกล่าว ไม่ได้ตอบกลับดังที่ควรกระทำ

“ข้าอยากรู้เหตุผลที่เจ้าสังหารผู้อาวุโส”

สวณลืมนางมองสตรีร่างสูงส่ง่านั่งลงกับพื้นในระดับเดียวกัน
ก่อนจะหลับตาลงเช่นเดิม

“พ่อของเจ้าทำร้ายข้ายังไม่พอ ยังส่งบุตรีมากดดันข้าเพิ่ม ฮี!
พวกเจ้ามันอันธพาลกันทั้งตระกูล หากมีคนดีจิตใจบริสุทธิ์ไม่!”

ร่างบางยังคงนั่งสยบความเคลื่อนไหว สวณถอนหายใจเฮือกใหญ่
ก่อนหันหลังให้นาง

“ข้าขอโทษที่สังหารคนของเจ้า แต่เจ้าย่อมรู้ดีอยู่แก่ใจ คนที่เรารัก
ถูกสังหารไปต่อหน้าต่อตา ข้าไม่อาจเก็บโทษอะไรไว้ได้” ร่างสูงหันมามอง
นางครู่หนึ่งก่อนหันกลับไปดังเดิม “เจ้าก็แค่เด็กน้อย...”

“เด็กน้อยแล้วอย่างไร ข้าไม่อาจผูกพันรักใคร่บริวารของข้าหรือ!”

ชายหนุ่มส่ายหน้าไปมาอย่างใจเย็น เป็นนางเสียอีกที่เริ่มเดือดร้อน
จนแทบจะหลอมละลายกรงเหล็กกล้าให้กลายเป็นน้ำ

“เจ้ายังเด็ก ไม่ควรกระทำตนให้มือเปื้อนเลือด สู้ยอมมิได้สั่งสอน
เจ้าหรือว่า... หากแปดเปื้อนมลทินสักครั้ง แม้จะใช้น้ำแร่ชั้นดีจากสวรรค์
มาล้าง ก็มิอาจลบคราบเลือดออกไปจากจิตใจของเจ้าได้”

เสวียนหนึ่งดวงตาวาววับ “เสด็จอาหญิงมิได้บอกข้าโดยตรง แต่การ

ฝึกยุทธ์ย่อมต้องสังหารคนเข้าสักวัน มันไม่สำคัญหรอกว่ามีมือของข้า
จะเปื้อนเลือดหรือไม่ มันสำคัญตรงที่มีมือของข้าเปื้อนเลือดทำไม และเป็น
เลือดของผู้ใด เพียงแค่นี้ก็ได้สังหารคนดีมีคุณธรรมข้าก็ตายตาหลับแล้ว”

ฮวนแค้นยี้ม ก่อนหันกลับมาเผชิญหน้ากับสตรีร้ายกาจ นิสัย
หยิ่งผยองเช่นนี้นางได้มรดกสืบทอดมาจากσύอันไม่ผิดเพี้ยน ลูกหลาน
ของต้นไม้ย่อมหล่นไม้ไผ่กลดต้นจริงๆ

“ที่เจ้าบอกว่าข้ายอมสู้ได้อยู่แก่ใจ ว่าการสูญเสียชีวิตที่เรารักเป็นอย่างไร
ใช่... ข้าเพิ่งสูญเสียชีวิตไปครึ่งหมู่บ้านให้จอมมารเมื่อไม่นานมานี้”
แววตาแกร่งมีแสงแห่งความเหนือล้ำอ่อนแรงมีอาภัพปิดบัง

“เกิดอะไรขึ้น...”

“หมู่บ้านของข้าถูกจอมมารกวาดล้าง ฮองเต้แห่งแคว้นσύ”

ร่างบางขมวดคิ้วสงสัย แคว้นσύมีชายแดนติดต่อกับแคว้นของนาง
ระยะทางห่างจากที่ตั้งของหมู่บ้านฮวนเกือบพันลี้ เหตุใดอันธพาลผู้นี้
ถึงกล่าวความเท็จออกมา

“ว่าแล้วเจ้าต้องไม่เชื่อข้า กลับไปเสียเถิดเด็กน้อย” ฮวนทำท่าจะ
หันหลังกลับ ทว่าหญิงสาวตวาดเอาไวทันกาล

“เดี๋ยวก่อน! แล้วมันเกี่ยวอะไรกับการลอบสังหารท่านเว่ยหมิน”

ฮวนหลับตาสูดลมหายใจสะกดกลิ่นความคับแค้นในอก

“พวกมันสังหารบุรุษและเกณท์สตรีกับเด็กไปยั้งแคว้นσύ พวกข้า
หวังหน้าพะวงหลังจึงพลาดทำเสียที่แก่เยียนจวินลี่ มันบังคับให้ข้าลอบ
สังหารหัวเรือใหญ่แห่งแคว้นหงเสี่ย ก่อนจะรับปากว่าจะตั้งหมู่บ้าน
ให้ใหม่ในเขตการปกครองของแคว้นσύพร้อมทั้งเด็กและสตรีที่เหลือ
พ่อของเจ้าทำเพื่อราษฎรของตน ข้าก็ย่อมต้องปกป้องคนของข้าเช่นกัน”

เสี่ยวหนี่จิ้งเข้าไปในดวงตาโสภะคร่ำ ถ้อยคำที่เอ่ยออกมาเป็น
ความจริงแน่แท้ จอมโจรผู้นี้หาใช่ผู้ที่จะมาเล่นลิ้นในยามคับขัน หากนาง
จับได้ภายหลังว่าหลอกหลวง นางจะลงมือตัดลิ้นของเขาเสีย จะได้ไม่มีลิ้น

ให้เล่นอีกต่อไป!

“แสดงว่าพวกมันกำลังรวบรวมกองกำลัง ตอนนี้นั้นอาจคิดได้ว่า
อย่างไรเจ้าคงต้องถูกประหารเป็นแน่ ลู้เข้าร่วมกับข้าเพื่อหาทางแก้แค้น
พวกมันจะดีกว่า”

ร่างของฮวนสั้นสะท้านก่อนจะหัวเราะออกมาดังก้องคุก มือบาง
กระชับอาวุธลับอยากสังหารคนผู้ขึ้นมาทันตาเห็น!

“เจ้าช่างเป็นพ่อค้ำหน้าเลือดยิ่งนัก ข้าไม่ร่วมงานกับคนที่สังหาร
พี่น้องของข้าเป็นอันขาด”

มือบางหยิบเศษฟางที่กระจัดกระจายอยู่ทั่วพื้นขึ้นมาเส้นหนึ่ง
ก่อนเดินปรมาณแล้วซัดเข้าไปใบบนหน้าหมองคล้ำของคนตรงหน้า ด้วย
วรยุทธ์ล้ำเลิศเศษฟางเส้นเล็กจรรีกรอยแผลลึกลับไ้บนใบหน้าของฮวน
เลือดอุ่นๆ ไหลออกมาจากบาดแผลจนเลอะชุดนักโทษสีขาวย้อมสีแดง
สดเป็นจุดๆ

“อย่าสามหาวกับข้า! ข้าสังหารคนของเจ้าไปเก้าคน เจ้าสังหาร
คนของข้าไปเจ็ดคน แต่พอที่ว่าท่านอาวุธโสเว่ยหมินมีค่าเทียบเท่า
บุรุษกำยำสองคน รวมเป็นเก้าคนไม่ขาดไม่เกิน อันที่จริงพวกเรามีค่า
มากกว่านั้น แต่ข้าใจดีลดหย่อนโทษของเจ้าให้!”

ฮวนผินหัวเราะแห้งๆ ออกมาด้วยความเจ็บปวด นึกถึงตอนที่จับ
ตัวฮุยอันไปเป็นตัวประกันแล้วคิดหนักกับนางอย่างโหดเหี้ยม ตอนนั้น
ผลกรรมตามสนองเขาแล้วจริงๆ

“ได้! ข้ารับปากเจ้า แต่อย่าคาดหวังว่าจะได้ข้อมูลจากข้ามากนัก
ข้ายังมีได้ศึกษาพวกมันอย่างละเอียด”

ร่างบางยิ้มรำ ไบบนหน้าของนางงดงามขึ้นอีกเท่าตัว หัวใจนักโทษหนุ่ม
เต้นผิดจังหวะไปเล็กน้อย ยามแสงจันทร์สาดส่องมาเช่นนี้ย่อมไม่ตีต่อ
ดวงใจบุรุษเช่นเขาเลยจริงๆ

“ข้าจะกราบทูลเสด็จพ่อเพื่อเลื่อนโทษประหารของเจ้าออกไปก่อน

อยู่ในนี้ว่างๆ ข้าจะชนตำราประวัติศาสตร์ของแคว้นสุ่ยมาให้เจ้าศึกษา
เพียงเท่านี้เจ้าก็กลายเป็นตัวช่วยชั้นดีของข้าแล้ว”

สวนถอนหายใจเป็นรอบที่สาม หากσύยอันรู้ว่าจอมเอาเปรียบ
เช่นเขาถูกย้อนเกล็ดเช่นนี้ นางคงหัวเราะเยาะเขาไปจนถึงชาติหน้า

“ข้าคงต้องไปก่อน แล้วจะชนตำรามาฝาก” ร่างบางเคลื่อนกาย
ออกไปก่อนที่จะแสงจากคบเพลิงจะพร้อมใจกันติดขึ้นมาจากกะทันหัน

สวนพยักหน้าก่อนยกมือเช็ดคราบเลือดที่ยังหลังรินออกมาเป็นสาย
“วรยุทธ์เจ้าสูงส่งเกินมนุษย์ คงจะพอต่อกรกับปีศาจร้ายเยียนจวินลี่ได้
กระมัง”

เสวี่ยหนิงกลับตำหนักของตนอย่างแผ่วเบา นำเข็มที่คลายสะกดจุด
จากहारยามทั้งสองออกมาทำความสะอาด ก่อนผลัดเปลี่ยนไปสวมชุด
กรุยกรายอีกครั้ง นางอยู่ในคราบบุรุษมาสองปี ทุกอย่างไม่ว่ากินนอน
เดินนั่งล้วนคลุกคลีอยู่กับบุรุษ นางกับทหารเหล่านั้นเปรียบเสมือน
พี่น้องกันเลยก็ว่าได้ ไม่แปลกที่นางจะแสวงหาความสบายเยี่ยงบุรุษ
ผ่านไปสองปีชุดนอนที่นางเคยมองว่ามันทรูทราน่าดูชมกลายเป็นของ
แปลกตาไปเสียแล้ว...

ชวงสายของวันรุ่งขึ้น องค์กรหญิงเสวี่ยหนิงออกจากตำหนักไป
ทักทายน้องสาวทั้งสี่และองค์ชายไปเหออายุหนึ่งขวบกับอีกเจ็ดเดือน
นางหยอกล้อกับน้องๆ เล็กน้อย ก่อนตะล่อมถามมารดาจนทราบว่ามีบิดา
กำลังว่าราชการอยู่ในห้องพระโรง นางเร้นกายเข้าไปในหอนอนของ
ชั้นที่คนสนิทแล้วหยิบชุดออกมาทาบทนร่าง เหมือนสวรรคร์บันดาลนาง
สวมชุดนี้ได้พอดีตั้งสั่งตัดมาโดยเฉพาะ

ชั้นที่ร่างสูงโปร่งเร้นกายเข้ามาในเขตพระราชฐาน ใช้วิชากำบังกาย
จากสุดยอดจอมยุทธ์พรรคจิ้งจอกเห็นเล็กน้อยก็เข้าทางประตูด้านหลัง
ของห้องพระโรงอย่างง่ายดาย ดวงตาคู่สวยกวาดมองความมุ่นวายด้านนอก

เหล่าขุนนางกำลังถวายฎีกากันอย่างเคร่งเครียด นางค่อยๆ เคลื่อนกายเข้าใกล้ทรงกงแล้วยืนก้มหน้านิ่ง

“เจ้านะ เอาตราประทับพระราชโองการขึ้นไปถวายฝ่าบาท” ทรงงงแง่าสั่งการ

ดวงเนตรงามแอบขว้างก้อนเบาๆ ทรงกงงนะทรงกงง นางยิ่งอยากทำตัวให้แนบเนียนที่สุด กลับมาใช้ให้ห่างไปเผชิญหน้ากับเสด็จพ่อ! นางได้แต่ลอบถนอหายใจแล้วยกตราประทับขึ้นไปด้านบนอย่างระมัดระวัง ขุนนางจำนวนมากออกมาคัดค้านการตัดสินพระทัยของโอรสสวรรค์อย่างไม่มี การแบ่งฝักแบ่งฝ่ายดังที่ควรจะเป็น

“ข้าจะนำทัพออกรบเอง เหตุใดพวกเจ้าถึงคัดค้าน! ข้าเสียแม่ทัพไปสามคน หัวหน้าน้องครุฑฝีมือดีอีกหนึ่ง เหมือนแขนขาของข้าขาดสะบั้นลงแล้ว หากข้ายังนั่งอมมืออยู่หลังกำแพงวัง พวกมันก็จะยิ่งกำเริบรุกรานแคว้นหงจนพินาศเข้าสักวัน!”

แม้สุรเสียงของหยางจินหลงฮ่องต์จะดูตัน หากคนสนิทออย่างทรงกงงและพระธิดาของพระองค์ย่อมรับรู้ถึงความเศร้าพระทัย เคียดแค้น และเจ็บปวดจากการรุกรานของศัตรู

“ทูลฝ่าบาท สถานการณ์ตอนนี้ช่างประาะบางยิ่งนัก หากฝ่าบาททรงนำทัพออกรบเอง เกรงว่าราษฎรจะยิ่งวิตกกังวล เนื่องจาก... เอ่อ...” เสนาบดีกรมคลังคนสนิทออกปากท้วง ก่อนลมหายใจจะสะดุดไปช่วงหนึ่งเมื่อเปลอสบตากับพระเนตรคม

“เนื่องจากอะไร!”

ยามโอรสสวรรค์พิโรธ แม้คนสนิทก็ถูกมองดั่งศัตรู แต่ถ้าเขาไม่ตัดทานแล้วใครจะกล้า

“เนื่องจากพระวรกายของฝ่าบาทไม่สู้ดีนัก กระหม่อมสมควรตาย แต่จำต้องกราบทูลให้ทรงทราบฝ่าบาท... ไม่ทรงแข็งแรงอย่างเมื่อสิบปีก่อนแล้วนะพะยะค่ะ”

ทั้งห้องพระโรงไว้เสียด้ายแจ้วของเหล่าเสนาบดี แม้กระทั่ง
ลมหายใจยังกระมิตกระเมี้ยนหายใจเข้าออกเพียงครึ่งจุมูกเท่านั้น

ด้านนอกชั้นที่ขานบอกว่ามีข่าวจากชายแดน ทหารส่งสารวิ่งเข้ามา
คำนับฮ้องเต็ก่อนรายงานสถานการณ์ สร้างความกดดันในห้องพระโรง
ให้มากขึ้นกว่าเดิมหลายส่วน ไอสั่งทหารรอบใหญ่ถูกพัดออกมาจาก
พระวรกายกล้าแกร่ง พระเกศาสีดอกเล้าขึ้นแสลงแซมเป็นแถบหนา
บอกถึงช่วงวัยแห่งการผ่านร้อนผ่านหนาวมาอย่างยาวนาน หากยังคง
ความอดทนและความกล้าหาญเอาไว้ได้อย่างเต็มเปี่ยม

“ทูลฝ่าบาท สารจากรองแม่ทัพเหวินอี่เหลียง เมืองชายแดน
แคว้นสุยตีแตกไปอีกสองเมือง ทหารสุยนำกำลังเข้ายึดครอง แม่ทัพ
ทิดีไต้หยางเป่าไปสละชีพในสนามรบจึงสามารถรักษาเมืองเจิ้งเทียน
เอาไว้ได้...”

ม้าเร็วส่งสาส์นกลับออกไป ทิ้งให้ทุกชีวิตในห้องพระโรงตกตะลึง
กับข่าวร้ายที่ได้รับ การเสียเมืองนับสิบยังไม่เท่ากับการสูญเสียรัชทายาท
ของแคว้น เสวี่ยหนี่ทอดสายตาไปยังฮองเต้ น้ำตาเอ่อคลออยู่เต็ม
พระเนตรคม เพียงชั่วมีเลื้อยขยับปีกหยาดน้ำแห่งความสูญเสียก็ไหลย้อน
กลับเข้าไปเอ่อล้นท่วมพระทัยของคนเป็นพ่อ ไม่มีพ่อคนใดอยากยอมรับ
ว่าตนเป็นผู้ส่งลูกไปตายในสนามรบ พระองค์กวาดฎีกาและราชโองการ
ต่างๆ ทิ้งลงพื้นอย่างเกรี้ยวกราด

“ทูลฝ่าบาท กระหม่อมขอเสนอให้ขอความช่วยเหลือจากแคว้นหวง
พะยะคะ” รองเสนาบดีกรมกลาโหมเสนอความเห็น นอกจากนี้ยังมี
ผู้ก้าวออกมาสนับสนุนอีกสองสามคน เสด็จพ่อของนางสายพระพักตร์
ไปมา สะกดอารมณ์ให้หยาดน้ำไหลย้อนกลับเข้าไปด้านใน พระองค์
ไม่อาจหลังน้ำตาแสดงความอ่อนแอออกมา การสูญเสียครั้งนี้หนักหนา
สาหัสที่สุดในชีวิตของพระองค์ มิควรเลยที่พ่อแม่จะเป็นฝ่ายจัดงานศพ
ให้ลูก มิสมควรเลยแม้แต่น้อย...

“ฝ่าบาท...” ขุนนางคนเดิมย้าขึ้นอีกครั้ง หยางจินหลงเรียกสติ กลับคืนมาได้เกือบสิบส่วน ตอบโต้ออกไปด้วยพระทัยรวดเร็ว

“ส่งพระราชสาส์นขอยืมตัวแม่ทัพหนึ่งคน กองกำลังของพวกเราไม่มากพอไม่ต้องหีบยืมหรือส่งกำลังพลมาเพิ่มเติม สิ่งที่เราขาดในตอนนี้เป็นผู้นำทัพที่มีสติปัญญา”

ขุนนางน้อยใหญ่มองหน้ากันเล็กเล็กเสมือนถูกด่าอยู่กลายๆ

เสด็จหนึ่งตัดสินใจถอยกายออกมาจากด้านใน วันนี้นางได้ข้อมูลมากเกินพอ แคว้นของนางใกล้ถึงคราววิบัติอยู่รอมร่อ ขุนนางเต็มห้องพระโรงเป็นขุนนางฝ่ายบุ๋น มีบ้างที่เคยกรำศึก ทว่าศึกครั้งนี้ยิ่งใหญ่และร้ายแรงเกินกำลังของผู้ที่ไม่เคยสัมผัสกับสงครามมาตลอดชีวิต องค์ชายเป่าไป่สละชีพในสนามรบ ฮี! ช่างน่าขัน เจ้าพี่บำของนางผู้นั้นนะหรือบังอาจสละชีพเพื่อปกป้องชาติ! ก่อนออกศึกเคยนึกถึงน้องสาวฝาแฝดผู้นี้บ้างหรือไม่ พี่ชายนางจะคิดถึงนางบ้างไหมตอนที่ถูกคมกระบี่สังหาร...

องค์หญิงน้อยสลัดชุดชั้นที่ออกจากร่าง ตรงไปยังตำหนักหยางหยาง ภาพมารดาโอบประคองน้องสาวทั้งสี่แล้วทำให้ปานจะขาดใจบิตัดดวงใจของนางจนแทบจะยืนไม่ไหว ไบหน้างดงามของเสด็จแม่แปดเปื้อนไปด้วยคราบแห่งความโศกอาดูร รอยยิ้มอบอุ่นหายไปจากริมฝีปากเรียวงาม และไม่รู้ว่ามีนจะกลับมาอีกเมื่อไร

“เสด็จแม่” องค์หญิงรวบรวมบางของมารดาเข้ามาโอบกอด พระมารดาสะอึกสะอื้นตั้งนางพญาถูกทำลายกลองดวงใจ เหล่านางกำนัลต้อนรับน้องสาวเข้าไปในห้องนอนเพื่อหลีกเลี่ยงสภาพความอ่อนแอของผู้เป็นแม่ มิฉะนั้นน้องสาวอีกสี่คนอาจจะพากันร้องไห้ตามไม่หยุดหย่อน

“หม่อมฉันเชื่อว่าเราจะต้องผ่านวิกฤติเช่นนี้ไปได้เพคะ การสละชีพของเป่าไป่จะไม่ใช่เสียเปล่า อีกไม่นานบ้านเมืองจะกลับมาสงบสุขอีกครั้ง”

มือใหญ่ลูบศีรษะของนางเบาๆ พอเงยหน้าขึ้นก็พบกับบิดาที่กลับ

จากการว่าราชการแล้ว พระเนตรคมยังคงแดงก่ำ พระวรกายสูงส่งตรง
เข้ามาโอบประคองทั้งนางและเสด็จแม่เอาไว้ในอ้อมกอด ทั้งสามไม่เอ่ย
ถ้อยคำออกมาแม้แต่คำเดียว หากคำพูดที่ต้องการจะสื่อสารอวลอยู่ในใจ
ความสูญเสียอันยิ่งใหญ่และการสละชีพอันทรงเกียรติจะตราตรึงใจของ
ผู้คนทั่วแคว้นไปตลอดกาล...

